

Kerstboek van Zonnesch

Freddie Langeler

KERSTBOEK
VAN
ZONNESCHIJN

SAMENGESTELD DOOR
D. A. CRAMER—SCHAAP

W. DE HAAN — UITGEVER — UTRECHT

EEN KERSTVERHAAL UIT PROVENCE.

DE DUIVEN VAN ALICE.

Naar het Fransch, bewerkt door N. BASENAU—GOEMANS.

Met illustraties van ADRI ALINDO.

Alice, het dochtertje van den wever, stond voor de deur van haar huisje met haar duiven om zich heen. Het dorpje Maussane in Zuid-Frankrijk, telt vele mooie duiven, maar de duiven van Alice waren toch de mooiste van allen.

Zij liepen te trippelen, terwijl zij met hun kopjes draaiden en hun borst opzetten in den zonneschijn, die als een gouden waas over hen heen viel, en hun slanke, bewegelijke halzen en toegevouwen vleugels schitterden in alle kleuren van den regenboog, in purper, roze, blauw en grijs.

Maar van al die duiven waren alleen Blanche en haar maat Blanc spierwit, en deze twee had mijnheer de pastoor dan ook uitgekozen om te worden meege; dragen in de Processie voor de aanbidding der Herders op het Kerstfeest, om het kindeke Jezus te eeren.

Deze duiven van Alice waren niet alleen mooi, maar ook bijzonder tam en zij zaten op haar schouders en aten uit haar hand, wanneer zij ze riep.

Terwijl Alice temidden van haar lievelingen stond, kwam „Monsieur le Docteur” de nauwe straat van Maussane door, en bleef staan om ze te bewonderen.

„Monsieur le Docteur” was een groot man, die uit Lyon was gekomen om een week door te brengen in Maussane. Van hem werd in het dorp verteld, dat hij reeds menigmaal blinde menschen het gezicht terug had gegeven.

Blinde Barbara, die tegen den muur van haar huisje geleund zat te breien, had geduldig gezucht, als zij die verhalen hoorde. Zij dacht, dat als zij maar geld had om het te kunnen bekostigen, deze groote geneesheer haar misschien ook weer ziende zou kunnen maken. Maar, daar zij héél arm was, wist zij zeker dat er niets aan te doen was en zij blind zou moeten blijven.

Ook al was hij zulk een bekend en beroemd man, toch was „Monsieur le Docteur” een bijzonder vriendelijk mensch en hij maakte dikwijls een gemoedelijk, gezellig praatje met de inwoners van Maussane.

Zoo stond hij ook nu weer bij Alice en trachtte de duiven ook uit zijn hand te doen eten en waarlijk het gelukte. Eerst plaatste één duif zich op zijn schouder, toen een tweede en even later pikten zij de erwten uit de hand die hij hun toestak.

Blanche en Blanc bewonderde hij het meest van allen en voor hij verder ging, zeide hij tot Alice: „Misschien zou je die twee witte duiven wel aan mij willen verkoopen, kindje. Ik heb een dochtertje Angélique thuis en zij heeft reeds zoo dikwijls

gevraagd om een paar witte duiven. Zij zou zoo blij zijn, als ik deze twee voor haar meebracht. Ik zal je er een flinke som geld voor geven."

Maar vlug schudde Alice haar hoofd. „Neen, heusch niet, Monsieur le Docteur, dat kan onmogelijk," antwoordde zij. „Ik heb die duiven gekregen van mijn neef Gaspard, die ze dit voorjaar voor me meegebracht heeft uit de bergen van Amergue. En dan ziet U, behalve daarom en dat ik zooveel van ze houd, is er nog een reden waarom het niet kan. Mijnheer de Pastoor heeft ze uitgekozen onder alle duiven van het dorp, om door de herders te worden meedragen in de Processie bij het groote Kerstfeest, dat wij hier altijd vieren."

Toen begreep „Monsieur le Docteur" dat het onmogelijk was en trachtte haar dan ook niet verder te overreden.

Menigmaal stond „Monsieur le Docteur" ook stil bij 't muurtje, waar blinde

Barbara zat te breien en maakte een praatje met haar. Op den dag vóór zijn vertrek sprak hij ernstig met haar over haar oogen. „Het is volstrekt niet onmogelijk Barbara, dat je 't gezicht terug kan krijgen. Als je maar in Lyon wil komen in mijn kliniek en je aan mijn zorgen wil toevertrouwen, dan zullen we zien of er iets aan te doen is. Het behoeft je niets te kosten."

Blinde Barbara dankte hem hartelijk, maar zij antwoordde er niet veel op. Zij wist heel goed dat Lyon heel ver weg was, en dat zij niet de middelen bezat om die dure reis te betalen. Maar hierover repte zij geen woord tot „Monsieur le Docteur". Al-

leen aan Alice vertrouwde zij toe, toen deze naast haar kwam zitten, wat de goede dokter haar had gezegd en beloofd.

„Wat zeg je, riep Alice uit, „heeft hij gezegd dat hij je misschien weer ziende kon maken! Maar dan moet je gaan Barbara, natuurlijk moet je gaan; als je weer kunt zien kan je weer mooi kantwerk maken, zooals je dat vroeger deed, en dan behoeft je niet eeuwig en altijd stil te zitten breien, breien, breien. Had ik maar geld genoeg voor de reis naar Lyon, dan kreeg je het dadelijk om naar den grooten „Monsieur le Docteur" te gaan."

Blinde Barbara schudde van neen. „Ik kan geen kant meer maken," zeide zij rustig. „Ik kan alleen nog maar kousen breien voor de herders. Het is niet veel, maar toch zegt mijnheer de pastoor, dat hoe nederig ons werk ook is, als wij 't met liefde doen, is Jezus toch tevreden over ons."

Dien avond, toen Alice haar duiven nakeek, die in kringen door de lucht vlogen en schitterden tegen het licht der ondergaande zon, dacht zij er aan, dat Monsieur le Docteur zoo graag Blanche en Blanc zou willen meenemen voor zijn dochtertje

Angélique. En plotseling schoot het haar te binnen, dat zij nog dienzelfden middag aan blinde Barbara had gezegd, dat als zij maar het geld had voor de reis naar Lyon, zij het haar met vreugde zou geven. Zij hield zooveel van Blanche en Blanc dat alleen zal bij de gedachte van hen te moeten scheiden, haar de tranen in de oogen kwamen. Maar van Barbara hield zij ook veel, en als zij het gezicht terug kreeg dan behoefde zij niet langer in het duister te zitten en altijd te breien, omdat zij niets anders kon doen. Misschien zou „Monsieur le Docteur” wel zóóveel voor haar duiven willen geven, als de reis naar Lyon kostte.

Moet ik ze dan niet verkoopen terwille van Barbara? vroeg zij zich af. Ja, natuurlijk. Maar wacht even. Deze twee duiven moesten immers deel nemen aan de Processie der herders. Daar moet ik eerst over gaan spreken met mijnheer de pastoor. Zonder aarzelen haastte Alice zich in het schemer-donker naar het huis van den pastoor. Deze luisterde ernstig naar alles wat Alice hem vertelde en bleef even in gedachten verzonken zitten.

Angstig hief Alice haar oogen naar hem op en zei: „Maar het is voor die arme blinde Barbara, misschien zal Jezus dat wel begrijpen.”

Mijnheer de pastoor boog zich over haar heen en kuste haar vriendelijk op haar opgeheven voorhoofd. „Daaraan twijfel ik geen oogenblik, lief kind!” antwoordde hij.

Monsieur le Docteur moest den volgenden morgen vroeg weer vertrekken naar Lyon. Alice begreep dus, dat zij onverwijld de duiven bij hem moest brengen.

Na de toestemming gekregen te hebben van mijnheer de pastoor, haastte zij zich naar de duiventil, waar Blanche en Blanc nestelden, zich in slaap kirrend, vreedzaam temidden der andere duiven.

Alice klom naar boven en nam ze er voorzichtig uit. Terwijl zij de fijne kopjes streelde ging zij 't laddertje af en plaatste ze in een mand, die zij eerst gereed had gezet. Toen de mand gesloten was, liep zij op een drafje naar Monsieur le Docteur.

„Maar, kindjelijf,” zei hij verbaasd, toen ze het huis, waar hij logeerde, bereikt had; „bedoel je dus dat ik de duiven toch mee mag nemen voor Angélique? Maar zei je niet, dat je er geen afstand van kon doen? En bovendien vertelde je mij immers, dat deze duiven juist waren uitgekozen om door de herders te worden gedragen in de processie met het Kerstfeest?”

„Dat is allemaal zoo, Monsieur le Docteur,” antwoordde Alice zachtjes en wat verlegen, „maar toch, als u mij het geld voor de reis naar Lyon wil geven voor de duiven, dan zijn zij van u.”

„De reis naar Lyon?” herhaalde de verbaasde dokter, haar nieuwsgierig aanziende

„Ja,” antwoordde Alice. „Ik moet het geld voor de reis naar Lyon hebben.”

De goede „Monsieur le Docteur” ondervroeg haar niet verder, nam de mand met duiven van haar over en gaf haar zooveel geld als de reis naar Lyon heen en terug kostte.

Maussane ligt niet aan een spoorwegstation. De menschen, die vandaar naar Lyon willen gaan, moeten dit met de diligence doen, getrokken door vijf sterke paarden, die gemend worden door Arnulph Manier. Monsieur le Docteur was al lang op weg naar Lyon, toen Alice den volgenden morgen klopte aan de deur van het huisje van blinde Barbara. „Kom binnen,” riep Barbara vanuit de kamer.

„Barbara, lieve Barbara, je zult weer kunnen zien, je zult weer alles kunnen zien, want hier is het geld voor de reis naar Lyon!” riep Alice, opgewonden naar haar toerennend en legde haar het geld in de handen, die open in haar schoot lagen.

Blinde Barbara was uit pure verbazing, niet in staat om te spreken, maar toen ze

wat was bekomen van die onverwachte verrassing, en van Alice hoorde, hoe zij aan het geld was gekomen, sprak zij heel beslist: „Je hebt je duiven verkocht? En dat voor mij? Neen, neen, Alice dat kan ik niet toestaan. Je moet dadelijk dit geld terugbrengen bij Monsieur le Docteur en hij zal je dan de duiven weer terug geven.”

Wat Alice ook zei, Barbara wilde niet luisteren. Pas toen mijnheer de pastoor eens ernstig met haar had gesproken en al zijn overredingskracht had gebruikt, stemde zij er tenslotte in toe.

„Begrijp je dan niet, Barbara, dat door dit voor je te doen, de kleine Alice alleen gehoorzaamt aan een goede en lieve ingeving van haar hart en dat men niet alleen moet kunnen geven, maar ook moet kunnen ontvangen? Daarom mag je haar dit niet weigeren.”

Toen sprak Barbara niet meer tegen.

Den dag dat blinde Barbara naar Lyon vertrok, was half Maussane bij het vertrek der diligence aanwezig, om haar vaarwel en geluk toe te wenschen. Mijnheer de pastoor in eigen hersoon hielp haar op haar plaats en gaf aan Arnulph Manier alle mogelijke inlichtingen waar hij haar in Lyon moest afzetten en hoe hij „Monsieur le Docteur” zou kunnen vinden.

De winter deed zijn intrede in Provence.

De velden waren kaal, en 's avonds deed de koude mistral de olijfboomen in lange grijze rijen hun kruinen buigen.

Barbara was nu reeds drie weken weg en den volgende dag zou het groote Kerstfeest zijn, dat in Provence altijd op zoo bijzondere wijze gevierd wordt.

Alice wachtte met ongeduld op de aankomst der diligence, want zij dacht wel dat Barbara vóór het Kerstfeest thuis wilde zijn.

En zij vergiste zich niet.

Toen, met een ruk aan de teugels, Arnulph met de diligence de nauwe straat van Maussane inzwaaide en stil hield, was Barbara de eerste die uitstapte, maar zonder dat zij iemands hulp noodig had, want zij was nu niet langer meer „Blinde Barbara.” Dat kon een ieder dadelijk zien. Want niet alleen Alice had gewacht op de aankomst der diligence. Toen Barbara uitstapte kwamen haar dorpsgenooten van alle kanten aanloopen, uit alle kleine zijstraten, om haar te verwelkomen. De eerste onder hen allen was mijnheer de pastoor. Maar Barbara omhelsde het eerst van allen Alice en sprak haar hartelijk toe en zeide dat zij een boodschap aan haar moest overbrengen van Monsieur le Docteur. „Hij vraagt Alice, of je vanavond tegen zonsondergang naar den heuvel wil kijken, in de richting van Lyon.”

Het was reeds het uur waarop de zon onderging. Alice keek daarom oogenblikkelijk om, in de richting waar Lyon lag, zooals Monsieur le Docteur haar verzocht te doen. Alle aanwezigen keken eveneens om. Ver, héél in de verte, als sneeuwvlokken tegen den roze getinten heuvel, waren twee kleine vogels zichtbaar, die regelrecht naar Maussane vlogen. Zij vlogen hard.

Aller oogen waren vol belangstelling op hen gericht en toen de vogels dichter bij

kwamen en grooter werden, zag men, dat het duiven waren — duiven die terugkeerden naar huis.

Alice raadde welke duiven het waren, maar durfde het nog niet te gelooven. Zij hief haar armen op en met een stem vol liefde en verlangen riep zij uit: „Blanche en Blanc!”

„O Barbara, Barbara geloof je heusch dat zij dat zijn?”

Zij behoefde niet langer in twijfel te verkeerren. Met krachtigen vleugelslag de lucht doorklievend, als konden zij niet vlug genoeg voortvliegen, daalden de duiven en zetten zich toen, gelukkig kirrend, op haar uitgestrekte handen neer.

„De duiven van Alice!” „De duiven van Alice!” riepen de herders van Maussane verheugd uit, terwijl Alice zelf de mooie, blanke vogels tegen zich aandrukte.

Toen zij ze zoo vasthield merkte zij, dat er iets bevestigd was onder een vleugel van Blanche. Zij tilde voorzichtig den vleugel op en zag een klein rolletje papier, vastgemaakt aan een pen van den vleugel. Met bevende vingers maakte zij het los, en hield het vragend den pastoor voor: Mijnheer de pastoor vouwde het open en las luid, zoodat allen het duidelijk konden hooren:

„Mijn lieve Alice,

De duiven, die je gegeven hebt om blinde Barbara te helpen, sturen mijn kleine Angélique en ik je weer terug. Daar niets meer waard zal zijn om aan de voeten van het Kind Jezus neer te leggen als deze gave, waarmee je een medemensch geholpen hebt, vragen wij beiden of deze duiven toch mee mogen worden gedragen op het groote Kerstfeest in de processie der herders.”

Zoo werden de witte duiven van Alice toch meedragen door de Kerk op het heerlijke Kerstfeest van Maussane.

Barbara, nu niet langer blind, stond rechtop in het breede schip der Kerk, en hield de hand van Alice in de hare, toen zij de herders langs zich zagen gaan met het witte lam en de witte duiven. Zij boog diep het hoofd en dankte haar Vader in den hemel.

EVELIENTJE'S EERSTE EIGEN LIEDJE.

Kerstverhaal door MIEN LABBERTON.

Met illustraties van NANS VAN LEEUWEN.

Toen Evelientje wakker werd, zong er meteen een liedje in haar Waar het vandaan kwam, wist ze niet zoo precies. Op school had ze het niet geleerd. Maar ze dacht er ook niet verder over na. Ze bleef stil op haar rug liggen en haar groote donkere oogen gleden maar zoowat droomerig langs de platen aan den wand, die

door de nog dichte gordijnen in een vaag schemerlicht stonden. Toch kon ze ze wel herkennen. Daar waren de kinderen die margrietten plukten in een zonnige voorjaarswei, en daar aan den anderen kant de jongens met hun sneeuwman, waartegen het kleine bruine hondje zoo grimmig kefte. En daar tusschen in hing Oma's portret. Oma had zulke zachte witte glanzige haren, dat kon je op het portret nog zien. En in haar oogen zaten lichtjes. Die konden zoo

leuk blinken, als ze met je praatte. Net zulke lichtjes zaten er nu op den muur. Die kwamen van de zon, die door de kiertjes tusschen de franjes van de dichtgetrokken gordijnen heen naar binnen probeerde te kijken. Was hetdan al zóó laat, dat de zon al heelemaal wakker was?

Evelientje kreeg het gevoel, dat ze op moest staan. Maar ze bleef toch nog liggen. Dat kwam door het liedje. Dat zong en zong zoo lustig in haar hartje, dat ze er wel hoe langer hoe meer naar luisteren moest. En nu werd het zoo levend en luid, dat het uit haar hartje naar buiten begon te dringen, zoodat haar lippen er vanzelf van open gingen. Het liedje wou de wijde wereld in! En toen opeens lag Evelientje te zingen in haar bed, plat op haar rug, met de armen wijd. En het was een liedje, dat ze nog nóóit had gehoord. En toch moest ze het wijsje zóó zingen, en niet anders. Had het geen woorden? Ja, zeker, het had woorden óók. Wat gek, dat ze eerst alleen maar de melodie had geweten! Nu zong ze lustig hardop:

*Het leven is soms zoo wonder blij,
Dat je er van moet zingen,
Dan is het of er niet anders is
Dan louter heerlijke dingen,
Het leven heeft liefde en bloemen en zon
En lieve, vertrouwde gezichten,
Die staan, als het soms wat donker lijkt,
Langs je weg als beschermende lichten.*

Hier hield het zangstertje op. Hoe was het nu ook alweer verder? Haar voorhoofdje trok in rimpels. Wáár kwamen die woorden dan toch ook vandaan? Ze dacht en dacht. Haar oogen gleden zonder veel te zien langs den wand van haar kamertje en bleven

rusten op Oma's groote portret. Oma, naar wie ze genoemd was. Oma met de zilverharen, de lichtjesoogen en de mooie vertelstem. Oma, bij wie ze vandaag, voor haar Kerstvacantie, weer zou gaan logeeren. En opeens schoot er een blijde uitroep omhoog: dáár wist ze het! Van Oma kwamen die woorden! Ze zag zichzelf opeens zitten in de zomervacantie, in de groote serre met Oma. Die had uit een boek met versjes dit gedichtje voorgelezen, en toen hadden ze dat wel leuk gevonden, om het samen van buiten te leeren. Ze hadden het in een wip gekend, en het voor mekaar opgezegd. Maar niet gezongen. Nee, stellig nièt gezongen. Er waren heelemaal geen wijsjes bij geweest in dat boek. En nu, opeens, had ze het moeten zingen! Maar dan had ze dat wijsje zelf gemaakt!

Het werd even heelemaal stil binnen in haar. Was dat niet alweer iets héérlijks, om zèlf een wijsje gemaakt te hebben? En als ze het nu goed onthield, en het straks op de piano probeerde te vinden, en dan een stukje muziekpapier nam, en het in noten probeerde op te schrijven? Dan had ze een liedje op papier staan, dat ze zelf had gemaakt! Wat zou Moeder daarvan zeggen? Maar ze kon het dan toch vast nog niet dadelijk aan iemand laten zien, zelfs aan Moèder niet. Ze moest het eerst nog een klein poosje alleen voor zichzelf hebben.

Kende ze het nu nog? Ze neuriede opnieuw dezelfde woorden, dezelfde melodie. Die zat zoo vast in haar hoofdje, die wou er heelemaal niet meer uit. Maar het versje was toen met Oma toch langer geweest dan dat ééne coupletje alleen? Och ja, natuurlijk, dan werd het opeens heel anders. En ze zong opnieuw:

*Het leven is soms zoo wonder droef,
Dat je er van moet schreien . . .*

Maar meteen hield ze op. Dat ging niet. Die zelfde wijs hoorde er nù niet bij. Je kon „blij” en „droef” toch niet net eender zingen? En „zingen” en „schreien” óók niet! Nee, dit heel andere coupletje moest ook een heel ander wijsje hebben. Zachtjes begon het aan te deunen in haar hoofd. Het was haar, of ze de klanken vasthouden moest, dat ze niet te gauw weer wegglijden zouden. En even later begon ze weer, maar nu heel zachtjes, te zingen:

*Het leven is soms zoo wonder droef,
Dat je er van moet schreien,
Dan komen de tranen al maar door
Zoo stil uit je oogen glijen,
Het leven heeft stormwind en hagelslag,
Die bloemenharten doorsteken,
Toch blijft, ook als het erg donker is,
God's licht door de wolken breken.*

Héél stil lag nu Evelientje op haar witte bed. Dat laatste was moeilijk — dat was ook niet zoo makkelijk, om daar de goede klanken voor te vinden. Oma had er dezen zomer nog een beetje over gepraat, toen ze die woorden niet dadelijk goed begrepen had. Oma kon je de dingen die je niet begreep, altijd zoo goed uitleggen. Zóó dat je het niet gauw weer vergat. En nu was het versje een liedje geworden. En ze had het zèlf gemaakt! Of — gemáákt eigenlijk niet, het was zoo maar stil in haar beginnen te zingen . . .

Opeens gooide Evelientje de dekens van zich af, wierp met een vaartje de beenen overboord en sprong op den grond. Ze trok de gordijnen open. De winterzon viel

nu met een breede streep juist over Oma's portret, en deed het witte haar glanzen. Een groote vreugde bleef wonen in Evelientje, terwijl ze zich waschte en haar tanden poetste, haar kleeven aantrok en haar bed afhaalde. Anders had ze daar altijd zoo'n hekel aan, maar vandaag ging het vanzelf. Het leven is soms zoo wonder blij...

Dáár riep Moeder al onder aan de trap!

„Ben je nog al niet klaar, Eefje?”

„Ja, ik kom,” riep ze maar gauw terug, en borstelde met vlugge harde handen haar donkere haar. Straks zou ze wel beter opruimen! Ze stootte de trappen af. Dat ze nu toch ook juist vanmorgen zoo laat was, nu ze vanmiddag nog wel op reis zou gaan, naar Oma! En nu moest ze toch ook dat liedje nog probeeren te spelen, en op te schrijven!

Zóó als ze de kamer binnenkwam, zag ze en voelde ze, dat er wat bijzonders moest zijn. Moeder zat met een brief in de hand en keek haar zoo eigenaardig aan. En Vader's voorhoofd zat vol rimpels. Dat was toch vast niet alleen, omdat ze een beetje laat was?

Ze kuste Vader en Moeder goeie-morgen en ging op haar plaatsje zitten. Moeder lei den brief naast zich neer.

„Ze mag hem wel zelf lezen,” zei Vader.

„Och, jawel.” Moeder schoof het papier naar haar toe. „Maar ik zal het haar toch maar liever eerst zeggen. Eefje, kindje, er staat geen prettige tijding voor je in.”

„Wat dan?” vroeg ze. Haar hartje begon te bonzen. Wat kon er dan zijn, juist nu, op dezen morgen, die zoo blij was begonnen?

„Je kunt niet naar Oma gaan logeeren. Oma is wat ziek, en moet van den dokter heelemaal rust hebben. Dit is een expresse-brief, die heeft Oma op haar bed geschreven.”

Evelientje's oogen werden groot. Ze knipte erg en vocht met haar tranen. Wat zei Moeder daar allemaal? Niét op reis vanmiddag, niét naar Oma? En, wat nog het ergste was, Oma ziek? Oma was al oud, ze had zulke witte haren...

„Watschéélt Oma dan?” vroeg ze, met een stem die trilde. Allerlei vreeselijke mogelijkheden speelden haar opeens door het hoofd. Vader merkte het.

„Nee, kindje,” zei hij. „Je hoeft niet angstig over Oma te zijn. Het is niets ergs. Maar ze moet twee weken in bed liggen en heelemaal rusten, zegt de dokter. Ze heeft zich zeker weer te druk gemaakt met al de Sinterklaascadeautjes en nu weer tegen Kerstmis. Ze vindt het zelf erg naar, dat je nu niet komen mag. Ze heeft er om gehuild, schrijft ze.”

Evelientje kreeg ook grooten lust, te gaan huilen. En toen was daar opeens weer het liedje. Maar dadelijk het tweede coupletje er van.

*„Het leven is soms zoo wonder droef,
Dat je er van moet schreien” —*

zong het zachtjes door haar hoofd. Maar ze vroeg toch:

„En hoe moet dat dan nu, want u gaat toch samen naar Brussel morgen?”

„Ja, dat zal nu wel niet kunnen.” Moeder zuchtte. Het was allemaal zoo goed geregeld geweest! Eefje naar Oma; Vader en zij naar Brussel, naar héél goede vrienden, die daar met een half jaar verlof uit Indië waren en die ze in geen zes jaar hadden gezien; en Maike, het dienstmeisje, naar haar eigen ouders in Limburg. Die had dat zóó heerlijk gevonden, om nu eens voor Kerstmis en Oud- en Nieuwjaar naar huis te mogen gaan. Moest dat dan nu ook weer veranderd worden? Ze kon toch moeilijk zonder dienstmeisje zitten, overpeinsde Moeder. „Maar néé, dacht ze meteen. Maike moet toch maar gaan, dan zal ik me wel zien te redden. Ze doet altijd zóó haar best . . .”

„’t Is echt vervelend,” zei Vader. „Maar ik zie er geen gat in. Eefje kan toch niet alleen blijven! We moeten het maar aftelegrafeeren. Haar meenemen naar Brussel gaat ook niet.”

„Daar zou ze ook niets aan hebben,” vond Moeder. „Met niets dan groote menschen in een hotel.”

Evelientje zelf was stil. Meegaan naar Brussel? Och nee, daar had ze niet veel zin in. Ze kende die vrienden van Vader en Moeder heelemaal niet. En misschien hadden die wel niet eens plaats voor haar om te slapen. En alleen thuis blijven, als Maike wegging? Dat ging toch heelemaal niet! Met Maike thuis zou het best gaan, Maike was aardig. Dan konden Vader en Moeder gáán . . .

„Laat Maike dan thuisblijven!” zei ze. „Met mij.”

Vader keek vragend naar Moeder. Die schudde het hoofd. „Ik vind het zóó sneu voor Maike, die heeft er zich al zóó lang op verheugd. En nu zelf wél uitgaan en háár te laten thuisblijven, dat kan ik niet doen.”

„Nu” — Vader stond op. „Je moet er nog maar eens over denken. Als je er niets op vindt, kunnen we vanavond nog aftelegrafeeren. Ik ga denkkelijk vanmiddag even vlug heen en weer, om eens eventjes naar Oma te kijken.”

Moeder en Evelientje bleven nog even zitten. ’t Is jammer, dat we heelemaal geen familie in de stad hebben, waar je prettig heen zou kunnen gaan,” zei Moeder. „Zal ik bij mevrouw Van der Gronden vragen?”

Eefje dacht na. Bij mevrouw Van der Gronden, en bij Ru en Grada? Och, als het nu moest . . . Maar prettig vond ze het niet, en vooral niet de Kerstdagen. Waarom, dat wist ze niet zoo goed te zeggen. Maar als je ook gedacht had, naar Oma te zullen gaan, dan was het eigenlijk nergens anders prettig.

Moeder zag haar peinzend gezichtje. „Het hoeft niet, hoor, als je ’t niet graag doet,” zei ze. „Dan blijven we alle drie thuis. Ik zal nog eens met Maike praten.” En Moeder ging de kamer uit.

Evelientje bleef alleen, en meteen zat ze voor de piano. De blijde stemming van het ontwaken was weg, maar nu voelde ze juist iets van dat licht, dat toch door alle wolken breekt. Want in haar blééf de vreugde om het liedje. Ze speelde, zoekend met één vinger, de melodie, die zoo vast in haar hoofdje zat. Dat was nog zoo makkelijk niet! Maar het ging toch, en telkens beter. Bij het tweede coupletje vooral moest ze aldoor aan arme Oma denken, die nu ziek lag, met Thilde de huishoudster alleen. En opeens

lachte ze, want nu kreeg ze toch zoo'n heerlijke gedachte! Ze ging de noten van het liedje opschrijven, dat kon ze bèst, eerst in het klad met potlood, en als het dan heelemaal goed was, schreef ze het op muziekpapier keurig over met inkt. En dan schreef ze de woorden er onder. En dan stuurde ze het aan Oma! Zou dat niet leuk voor Oma zijn, nu ze ziek was, om dat versje te krijgen, dat ze van den zomer samen van buiten hadden geleerd, met een wijsje, door haar kleine Evelientje zelf gemaakt? Ze zag in haar gedachten Oma's lichtjes-oogen blinken.

Ze zat druk te schrijven met potlood, toen opeens de deur openging.

„Luister eens, Eefje” — Moeder keek zoo blij. Wat was er nu weer? „Maike heeft zoo wat leuks bedacht! Ze vraagt, of jij dan geen zin zou hebben, om met háár mee te gaan naar Limburg! Er is plaats genoeg thuis, zegt ze.”

Dát was nu iets, waar Evelientje nooit aan gedacht zou hebben. Met Maïke mee?

O, Maïke was aardig genoeg! Ze was al vier jaar bij hen, al vanaf dat Evelientje voor het eerst naar school was gegaan. Ze hiëld van Maïke, en je kon leuk met haar spelen. En ze kende veel leuke verhalen en vertelseltjes, en als ze in het Limburgsch ging praten, klonk het zóó grappig. Dan moest je altijd lachen. Eerst verstond ze er niets van, maar nu kon ze er al heel wat van begrijpen. Máár — met Maïke mee naar háár huis? Kòn dat dan? Kon zij, Evelientje, dan logeeren bij die . . . die bòeren? Want het waren toch boeremensen? Zou het daar niet raar toegeaan in huis? Zou ze niet bang zijn voor al die vreemde mensen? Die zouden wel vuile handen hebben, en rare kleeren. Had Maïke nog broers en zusters? Jà, maar hoeveel? Wat zouden ze er op school van zeggen?

„Nu?” vroeg Moeder. „Wat vin-je?”

Evelientje's vingers tokkelden op de piano.

„Ik weet niet goed,” zei ze. „Ik — ik durf niet goed.”

Meteen ging de deur open en Maïke kwam binnen.

„Je zal het best leuk vinden bij ons, Eef!” zei ze. „Dat zul je zien. Moeder is zoo lief en voor Vader mag je wel op het paard rijden. En Moeder bakt zoo lekker pannekoeken! En met Ouwejaar oliebolle. En we hebben konijnen en dan zal ik aan m'n broer Peer vragen, of jij de kalfjes mag voeren.”

„En slapen?” vroeg Evelientje.

„Je mag het kleine mooie kamertje alléén wel van Moeder hebben, dat weet ik vast. Dat is vlak naast waar ik slaap. En als je er liever één mèt mij hebt, kan dat ook. En we hebben ook eenden, en kippen, en ganzen en kalkoenen. En 's avonds speelt Vader harmonica, van die leuke Limburgsche liedjes, je weet wel.”

Evelientje begon te lachen. Het leek haar opeens allemaal toch nog zoo onaardig niet. En dan konden Vader en Moeder immers gaan, en die wilden toch zoo graag? Ze duwde haar angst voor onbekende dingen op zij. Ze was altijd bang voor het vreemde, en werd ze daar nu toch eigenlijk niet te groot voor? En was het nog niet

minder vreemd, met Maike mee, dan bij mevrouw Van der Gronden, die altijd dingen zei, die ze zoo vervelend vond?

„Ik wil wel,” zei ze. „Het lijkt me wel leuk. Zingen jullie dan, bij die harmonica?”

„Ook wel, ja. Vader kan niet zingen, maar Peer wel, en Harie ook. En Moeder is toch zoo lief, echt waar, die geeft je vast elke dag twee boterbrokken.”

„Dan komt ze nog verwend weerom,” zei Moeder.

Toen moesten ze alle drie lachen. En den heelen verderen dag scharrelde Evelientje, als ze niet voor de piano zat, bij Maike rond, om van alles over Limburg te hooren.

Den volgenden dag om tien uur zaten ze samen in den trein. De sneeuw viel in dichte vlokken. „Wat zal het nu mooi bij ons zijn in Schin-op-Geul!” zei Maike.

En Evelientje vond dien naam zóó grappig, dat ze hem wel tien keer nazeggen moest. Als je 't vlug zei, werd het net een fluitende vogel, vond ze.

Van het kleine stationnetje Schin-op-Geul liep ze naast Maike voort, den hellenden weg af. Nu begon haar hartje toch weer te kloppen. Ze pakte Maike's hand.

„Ben-je verlegen?” lachte die. „Wat een gekheid! We zijn er zóó. 't Is aan de weg naar Walem. Hier de hoek om, dan kun je 't huis al zien. Kijk nou, daar komt Moeder ons al tegemoet!” En Maike liet Evelientje's hand los en liep vlug op een oude vrouw toe, die er aankwam. En opeens praatte ze zóó, dat Evelientje er geen woord meer van verstond. Die bleef even beteuterd staan kijken.

Maar toen waren de twee ook al weer bij haar. „En is dit nou de kleine juffer?” vroeg de vrouw. Evelientje stak haar hand uit. „Dag mevrouw,” zei ze.

„Zeg jij maar „vrouw Kreyns” tegen me, hoor, zoo noemen ze me hier allemaal. Kun je me wel verstaan, als ik zóó praat?” Evelientje knikte. Ja, dat ging best. Zóó was het geen Limburgsch, maar een beetje grappig Hollandsch, dat ze best begreep. Maike had gelijk, haar moeder was echt lief. Er zaten zulke leuke rimpeltjes bij haar oogen, en ze had Evelientje zoo gezellig bij de hand genomen. „Vanmorgen kregen we de extra brief,” vertelde ze. „We hadden nog nóóit zoo'n brief gehad, met zoo'n rood papiertje d'r op, die heelemaal apart bezorgd werd. Vader zei: da's deftig, hoor! Wat zal daar uitkomen? En toen kwam d'r een aardig juffertje uit!”

„Hè-je pannenkoeken gebakken, Moeder?” vroeg Maike.

„Natuurlijk, kind. Dat hoort er toch altoos bij, als jullie één van allen thuiskomen! En Mat komt straks ook nog. We hebben goeie Kerstmis, hoor! Zoo, hier zijn we thuis !!

Evelientje keek met groote oogen. Wat een grappig huis! Ze gingen door een groote poort en toen kwamen ze op een vierkante binnenplaats, en daar liepen kippen en kalkoenen, en een poes en een hond, allemaal in de sneeuw. En toen kwamen ze weer door een andere deur en een stuk gang, eindelijk in een keukenachtige kamer. Het eerste wat Evelientje zag, was de harmonica, die boven op een kast lag. En er lag nog een fluit of zoo iets bij. Maike zag haar kijken. „Speelt Peer op de klarinet tegenwoordig?” vroeg ze haar moeder. „Nou!” zei deze. „'t Is hier 's avonds altoos een poosje muziek. Hij is lid geworden van de Harmonie.” En Evelientje begon al te verlangen, dat het avond worden zou.

Het was eerst net, of boer Kreyns méér verlegen was voor Evelientje, dan zij voor hem. Maar nadat ze samen de koeien hooi hadden gebracht en de duiven en kippen hadden gevoerd vóór den avond, die nu in den winter al zoo vroeg begon, waren ze beste maatjes geworden. Voor Peer was ze heelemáál niet bang. Want die bracht haar dadelijk een heel klein poesje, dat ze houden mocht, en vroeg of ze wel eens een liedje wou zingen, als hij de wijs blies op de klarinet. Nu, wie zou dát nu niet willen, als je hoofdje zoo dikwijls juist boordevol liedjes zit? Evelientje dacht aan

haar eigen liedje. In potlood had ze het thuis nog afgekregen. Nu wou ze het hier mooi overschrijven. En misschien mocht Peer het dan wel eens spelen op zijn klarinet. Hoe zou dat klinken?

Het duurde niet lang, of „de kleine juffer” voelde zich heelemaal niet vreemd of angstig meer. „Ze zijn zoo aardig,” schreef ze aan Vader en Moeder in Brussel. „Het kan me niets schelen, dat het allemaal zoo anders is dan bij ons. Want ze zijn zóó, dat het tòch prettig is. Peer heeft een groote sneeuwpop voor me gemaakt. En gisteren hebben we niets dan rijstebrij gegeten. Dat was fijn. Met zóóveel suiker!”

En nu was het de dag vóór Kerstmis geworden. Evelientje vroeg zich af, hoe dat hier gaan zou. Ze mocht van Moeder met Maike mee gaan naar de Katholieke Kerk — dat hinderde niet, zei Moeder, dat ze daar anders nooit kwam. De Heer Jezus was voor alle menschen geboren, voor Roomschen en Protestanten. En Maike had er haar van verteld, hoe er dan een kribje stond in het licht, en hoe mooi er dan gezongen werd. Ze gingen er dan in den nacht naar toe, omdat Jezus ook 's nachts geboren was. Dan zou je dus wel goed aan de herders en den zang van de engelen kunnen denken. Maar zou er thuis ook een Kerstboom zijn? „Dat doen we nooit,” had Maike gezegd. Maar ze had er zoo eigenaardig bij geglimlacht, dat Evelientje het niet heelemaal vertrouwde. En Peer had ook al zoo vreemd gekeken. In elk geval, al was er geen Kerstboom, dan zouden ze toch vast wel allerlei liedjes zingen, en dat was ook al prettig. En vertellen konden Vader en Moeder Kreyns allebei. Zóóveel verhalen en oude sagen en legenden uit den ouden tijd over al de kasteelen in den omtrek had Evelientje nog nóóit gehoord. Over elfen en kabouters ging het ook en over booze en goede feeën, over gierigaards die gestraft werden, en over goede

vriendelijke menschen, die wel eens door booze heksen geplaagd werden, maar het toch altijd wonnen van het kwaad. De avonden waren altijd éénig, vond ze, allemaal bij de groote open schouw, of bij de ouderwetsche kachel in de groote kamer. Maar bij de schouw was het leukste. En ze hoefde nooit vroeger dan de anderen naar bed. Ze ging altijd gelijk met Maike, die haar lichtje uitblazen kwam.

„Ga je mee naar Gulpen met de bus?” vroeg Maike dien middag. „Daar heb ik een paar boodschappen.” Waarom zaten ze nu weer allemaal te lachen? 't Was toch leuk, met de bus naar Gulpen te gaan?

Maar Maike's boodschappen waren wel een beetje geheimzinnig. Telkens als zij een winkel inging, moest Evelientje buiten blijven wachten. En hoe langer hoe meer pakjes kreeg Maike. „Wat koop je toch allemaal?” vroeg Evelientje.

„Och, van alles, voor Moeder. Meel en krenten en een boezeroen voor Vader en een das voor Peer.”

„En voor mij?”

„Voor jou?” Maike moest smakelijk lachen.

„Jij hebt mooie kleeren genoeg. Kom, nou koopen we nog voor een dubbeltje toffees, om te snoepen.”

Toen ze weer in de bus zaten, was het al heelemaal donker. „Ik ben veel te laat,” zei Maike. „Ik heb het nog net zoo druk!”

„Wat moet je dan doen?”

„Kousen stoppen. Jij moet Harie en Mat maar helpen in de stal.”

„Wat doen we vanavond?”

„Vanavond? Gewoon, net als anders.”

„Nie-waar.”

„Wel ja, waarom zou het vanavond anders zijn? We moeten vroeg naar bed, om vannacht.”

Maar Evelientje voelde best, dat Maike binnen in zichzelf aldoor lachte. Wat zou er toch zijn?

Thuis ging ze gauw naar haar eigen kamertje. Want ze had het liedje pas half overgeschreven. En eigenlijk had het al wèg moeten zijn naar Oma. Maar ze had het hier ook zoo druk met al die dieren te voeren. Maar nu moest het af. Dan kreeg Oma het toch nog wel op den tweeden Kerstdag? Terwijl ze met inspanning er aan zat te werken, hoorde ze veel gelach en gepraat.

„Zoo iets hè 'k nou nog nooit in huis gehad,” hoorde ze den boer zeggen. „Da's lang niet mis.”

„Sst!” zei Maike. „Zachies, Vader.”

Opeens kon Evelientje het niet langer uithouden. Haar liedje was af en ze schreef nu aan Oma's brief. Wat voerden ze toch uit? Ze liet opeens alles in den steek, en draafde naar de stemmen toe. En wat zag ze? Daar stond boven op de keukentafel een schattig klein kerstboompje, met wel twintig kaarsjes er in en allerlei goud en zilver blonk tusschen de donkere takken.

„O!” riep ze, „hoe komen jullie daar nu opeensaan? En je zei, dat ze hier . . .”

„Dat hè 'k vanmiddag eens netjes op de fiets uit Maastricht gehaald,” zei Peer. „En Maike al de mooie spulles uit Gulpen!”

Wat moest die Maike lachen! „En je heb d'r lekker niks van gemerkt! En je gelóófde, dat ik kousen moest stoppen! Ik moest ons boompje mooi maken! Gauw, Moeder, laten we nou gauw pap eten, en dan steken we 'm an!”

Vader en Moeder Kreyns keken zelf met even groote oogen als Evelientje. Dat hadden Peer en Maike zoo stiekem samen opgeknaapt! Evelientje zong opeens hardop:

*Het leven is soms zoo wonder blij,
Dat je er van moet zingen!*

Verschrikt hield ze op. Daar zong ze zoo maar haar eigen liedje — het ontsnapte haar! „Wat een mooi wijsje is dat!” zei Peer. En Evelientje kreeg een kleur als vuur, en niemand begreep waarom.

De pap was gauw gegeten, en toen zaten ze bij elkaar bij het groote vuur; Maike stak de kaarsjes aan, en deed de groote lamp uit. Moeder Kreyns zat met de handen gevouwen in den schoot.

„Da's het gezegend Kerstlicht,” zei ze zachtjes.

Boer Kreyns zei eerst niets, maar zijn oogen keken aldoor naar de lichtjes, die de heele keukenkamer mooi en vriendelijk maakten.

„Da's nou net als in de stal van Bethlehem!” zei hij toen. „'t Is hier ook maar alles heel eenvoudig en boersch. Heel anders dan bij Eefje thuis, denk ik.”

„'t Is hier prettig,” zei Evelientje. En ze dacht er over, hoe véél prettiger het hiér

was dan bij mevrouw Van der Gronden, die altijd onvriendelijke dingen zei, al ging ze ook nóg zoo veel met je uit, naar de bioscoop en taartjes-eten en zoo. Hier was het véél prettiger!

„Waarom vin-je 't hier net de stal van Bethlehem, Vader?“ vroeg Maïke.

Boer Kreyens lachte een beetje. „O, ik dacht zoo: Dat zijn nu ook allemaal van die vriendelijke kleine lichtjes in een heel eenvoudige donkere boerenkeuken. En we kunnen er alles bij zien, net als Moeder Maria.“

„Maar,“ zei Eefje, „in de stal van Bethlehem was het toch donker?“

„En hoe dacht je dan, dat Moeder Maria haar kindje zou hebben kunnen wasschen en laten drinken? Weet je dan niet, wie daar het licht hebben gegeven?“

„Nee,“ schudde Evelientje.

„Toen Jozef en Maria de donkere stal binnengingen, en zoo moe waren van de lange reis, zoo vrééselijk moe, en nog zelfs geen bed vonden om te rusten, toen zaten er buiten de stal een heeleboel kleine diertjes in het gras. Ze keken naar die twee doodvermoeide menschen. Naar de vrouw vooral. En ze kregen zóó'n medelijden met haar, dat ze hun kleine hartjes voelden zwellen en kloppen van liefde. En je weet wei, dat groote liefde tot een licht kan worden. En zoo kwam het, dat al die kleine diertjes opeens allemaal een klein lichtje van liefde in zich droegen. Dat straald: en fonkelde in de donkere nacht. En ze gingen allemaal achter elkaar de duistere stal binnen en gingen rondom Maria staan. En toen het Kindje geboren was en in zijn kribje lag, toen stond er ook een krans van lichtende glimwormpjes om het kribje heen. En ze verlichtten de heele nacht lang de donkere stal, en waren voor Maria een groote, groote hulp.“

En om hen er voor te beloonen, dat ze zóóveel liefde voor de vermoeide Maria en haar pasgeboren Kindje hadden getoond, heeft de goede God ze hun lichtjes laten behouden voor immer en altijd. Je hebt toch wel eens een lichtend glimwormpje gezien?“

Evelientje knikte. Ja, ze had in de groote vacantie heel laat 's avonds buiten er eens een paar gezien. Maar ze had niet geweten, dat ze bij die lichtjes zóóveel moois had moeten denken.

„Gaan we nu wat zingen?“ vroeg Peer. Hij haalde zijn instrument en gaf Vader de harmonica. Om beurten speelden ze, terwijl de lichtjes glansden, en de stemmen van de menschen meezongen met de muziek. Haast al de liedjes kende Eefje ook. En als ze de woorden niet wist, was toch het wijsje dadelijk bekend en vertrouwd.

Opeens zei Peer: „Ik wou dat Eefje eens wat alléén zong.“

Ze kreeg er een kleur van. Alléén zingen? Durfde ze dat hier? Maar als Peer het nu zoo graag wou, Peer, die altijd zoo goed en vriendelijk voor haar was, en het kerstboompje heelemaal uit Maastricht had gehaald? Wát zou ze dan zingen? Haar hartje begon te bonzen. Had hij daarstraks niet gezegd, toen ze opeens bij vergissing hardop die eerste regels had gezongen, dat hij dat zoo'n mooi wijsje vond? Ze keek naar Vader en Moeder Kreyens, en naar Peer, en opeens begon ze:

„Het leven is soms zoo wonder blij . . .“

Ze liet zich van haar stoel glijden, en stónd te zingen. En ze vergat, dat ze eerst verlegen was geweest. Ze wist alleen maar, dat ze het verschrikkelijk prettig vond, nu hier, op Kerstavond, haar eigen liedje te zingen voor al deze aardige eenvoudige menschen, die zoo goed wisten, dat de liefde onder elkander het beste Licht van het leven is, het Licht van God, dat door alle wolken breekt. Ze zong met een heldere

mf

1. Het le- ren is soms zoo won- den blij, dat je er van moet
 zing- en, dan is het of er niet an- dere is dan lou- ter hem- lij- ke
 dan- gen; Het le- ren heeft lief- d' en bloe- men en zonn- en
 lie- re ver- trou- de ge- zichten... ken, bij staan, als het soms wat
 door hem- licht, kan je weg al le- scher- men- de lich- ten

p

1. Het le- ren is soms zoo won- den droef, dat je er van moet
 schree- en. Dan ho- men de tra- nen al... maar door, Zoo
 stil uit je oo- gen glij- en; Het le- ren heeft storm- wind- en
 he- gel- slag, die- bloe- men- ken- ten door- ste- ken, Toch
 blijf, ook als 't ier- don- ker is, God's licht door de wol- ken
 bre- ken.

stem, eerst het blij, toen het ernstige coupletje. Toen het uit was, zaten ze allemaal even o zoo stil.

„Da's prachtig!" zei toen Peer.

Evelientje keek hem aan. Haar oogen glansden.

„Die wijs heb ik zelf gemaakt," zei ze toen. En ze vond het heel gewoon, dat ze nu opeens haar groote geheim had verteld. Meteen wipte ze de keuken uit, naar haar kamertje toe. Ze nam het blad muziekpapier, dat ze juist dien namiddag afgekregen had, en liep er weer mee naar binnen. Daar reikte ze het aan Peer.

„Hier!" zei ze. „Jij mag het hebben. Omdat je 't zoo mooi vindt. Dan kun je 't ook zelf spelen."

De groote jonge boer zat daar, met het papier in zijn eeltige handen. En aan zijn oogen kon ze zien, hoè blij hij er mee was. „Da's toch lief van je," zei hij, wel drie keer. En Evelientje vond het niets erg, dat ze het nu voor Oma weer opnieuw moest overschrijven.

Peer begon het tespelen. En Eefje luisterde. Hoe eigenaardig was dat, je eigen melodietje te hooren spelen door een ander! Zou ze nog wel eens méér liedjes maken? En opeens voelde ze, dat ze er nog een heeleboel, een hééleboel maken wilde, en dat ze met haar liedjes de menschen plezier wou doen. Nù, en later, als ze gróót was . . . Ze dacht aan de glimwormpjes. Zóó als die kleine diertjes lichtjes waren geworden, zoo waren hier deze menschen lichtjes onder elkander, en zoo konden ook haar kleine liedjes lichtjes zijn . . . En ze voelde zich zóó gelukkig en blij, als ze nog haast nooit was geweest.

Maar de kaarsjes doofden, en ze moesten naar bed. Dien nacht zat ze in de dorpskerk en keek naar het licht om Jezus' kribbe. En al de verdere dagen van haar Kerstvacantie bleef haar eigen liedje in haar zingen. Het was haar wel vreemd, dat Vader en Moeder er nu nog niets van wisten, terwijl ze zelf zoo zeker wist en er zoo gelukkig mee was, dat dit niet zoo maar eens een wijsje was geweest, maar *haar echte, eerste, eigen liedje*, en dat er nog heel veel, héél véél andere liedjes weer opnieuw zouden komen zingen in haar hart.

Liedjes, die lichtjes zouden mogen zijn!

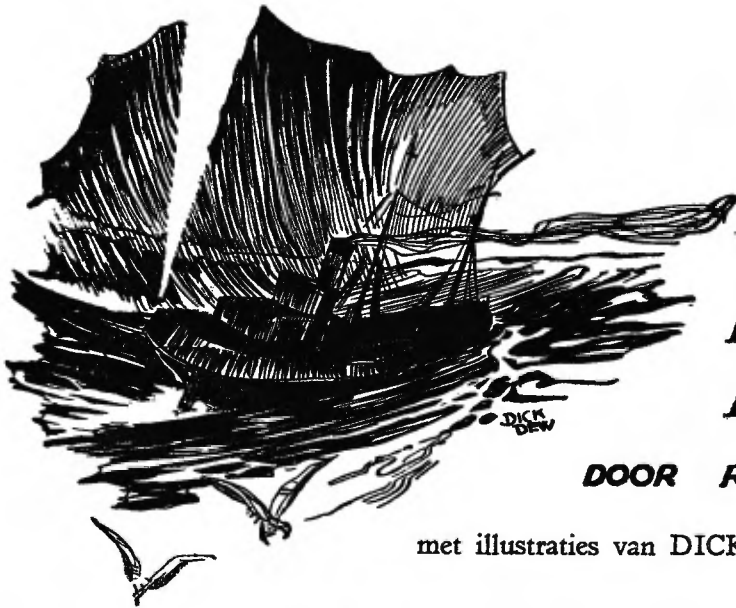
Een aardig idee!

Toen Kerstmis 1929 naderde, kwamen eenige Berlijnsche bladen op een aardig idee. Ze schreven in een kort artikeltje iets neer over menschen, die 't in den naderenden Kersttijd nog veel drukker dan anders zouden hebben. Ze schreven over de verkeersagenten. Ze eindigden hun artikeltje met een oproep aan de Berlijnsche automobilisten, om deze menschen niet te vergeten, als ze rondreden om hun Kerstinkopen te doen.

Toen hebben vele automobilisten aan dien oproep gehoor gegeven. En menig aardig tafereeltje speelde zich op de drukke verkeerspunten af. De automobilisten reden langzamer of stopten, en wierpen dan den verkeersagenten pakjes toe. Sommige der agenten hadden langzamerhand een heele stapel pakjes voor hun voeten liggen.

Wat zullen ze daar blij mee geweest zijn! Wat zal dat leuk geweest zijn om met al die pakjes beladen thuis te komen! Wat zullen ze nieuwsgierig geweest zijn — al die pakjes aan hun voeten en ze weten niet wat erin zit! Wat ben *ik* nieuwsgierig naar alles wat er in heeft gezeten!

Nannie van Wehl.

HEILIGE NACHT

DOOR REIN VALKHOFF

met illustraties van DICK DE WILDE.

De stoomtrawler E. 27 had het zwaar te verantwoorden.

Een ware orkaan raasde tusschen de touwen, huizenhooge golven kwamen zonder ophouden aanrollen, als wilden zij het schip met één zwaai hoog op meesleuren en dan opslokken, maar ze braken telkens met schuimende koppen tegen de stevige zijwanden en stortten zich uit over het dek. Barend was ook op dek gekomen en hield zich met alle kracht aan de voormast, telkens als een nieuwe golf overspoelde en pogingen deed hem mee te sleuren.

Toch voelde hij zich hier beter dan beneden in het vooronder, waar vader en de knechts hem wilden hebben. Daar was hij alleen en hier was hij bij vader, al zag hij die in de donkere nacht ook niet. Maar hij voelde, hoe vader met vaste hand stuurde en dát besef stemde veilig. Ze waren hier op dek mannen onder elkaar, die wat vermochten tegen het geweld van de zee.

Zelf leek de vijftien-jarige schippersjongen een volwassen man in z'n lange oliëjas, met de Zuidwester diep in de oogen en de hooge kaplaarzen tot boven de knieën en in z'n denken wás hij ook een man, die wist wat het visschersleven betekenen kon.

Toen hij van school kwam, had hij vader gevolgd en op zijn boot van de maatschappij een plaatsje gekregen als manusje-van-alles. En Barend verstond dadelijk de kunst van alles aan te pakken — het ruwste werk was hem niet te min — en daarom alleen al mochten de knechts hem graag. Bovendien had Barend altijd een best humeur, dat vooral goede diensten bewees op sombere dagen, of als de vangst slecht was of op andere vervelende oogenblikken, dat er maar al te graag gemopperd werd en vader moeite genoeg had, de opgewekte stemming er bij zijn mannen in te houden. Vandaag had Barend weer wonderen bereikt met zijn leuke opmerkingen. Er was reden genoeg om te mopperen, want vader's ploeg had geloot, de Kerstweek in zee te zijn; dat was altijd het ergste wat een zeeman kon overkomen, want thuis zat dan moeder de vrouw met de kleinste kinderen en in alle huisgezinnen in het dorp werd het Kerstfeest gevierd. Hier op de boot was het ook feest geweest, dank zij

vader en Barend; daar hadden die wel voor gezorgd, dat er ook feeststemming was, ondanks het van-huis-zijn en ondanks toenemende storm.

„Vreemd,” bedacht Barend en hij keek uit naar de kust, die heelemaal niet zoo ver weg lag; naast de draaiende vuurtorenlichten waren van hier zelfs veel andere lichten zichtbaar — „nu zijn we dicht bij huis en nu mogen we toch niet binnen loopen — kan 't eigenlijk gekker?”

„Laat 'ns kijken: nog één, twee, drie, vier dagen,” rekende hij uit. Want vader had gezegd: We blijven tot de 31ste, dan hebben we zeker 'n flinke lading en dan zijn we Oudjaar binnen. Ja, vader wist het toch altijd maar handig in te pikken en hun Kerstfeest was ook maar wat fijn geweest, al was het dan ook onder mannen en op zee; ook dank zij vader, die gezorgd had, dat een flinke partij Kerstpakketten

naar zijn boot ging. Om de beurt hadden de mannen een pak mogen openmaken — één kon er telkens wel van dek gemist worden. Dat was om ongeveer zeven uur en maar goed, dat ze toen al begonnen waren, want na een paar uur was de storm tot deze orkaan uitgezet en was er geen kijk meer op feestvieren geweest.

Voor allemaal was er een flink pak tabak, heerenbaai van de beste soort, en een nieuwe pijp, voor Barend ook een en die had deze geschenken vanzelfsprekend aangenomen en er het aardige roode strikje met een takje hulst voorzichtig afgepeuterd, om dat goed te bewaren voor Oudjaar; dan konden ze thuis nog eens dunnetjes het Kerstfeest overdoen.

Ja, die pijp was 'n mooi ding, met 'n portret van de Koninklijke familie er op, zoo echt gelijkend; en dan waren er nog wat boekjes — ook best te gebruiken, als ze weer thuis waren — en veel repen kantkoek, die je makkelijk los in je zak kon nemen, om er zoo onder het werk balletjes van te kneden en ze dan op te zuigen. Voor vader en de knechts natuurlijk een mooie partij pruim — daar hield Barend niet van, dus het sprak vanzelf, dat vader zijn portie nog nam — en dan was er nog een groote zak met kerstkransjes van suikergoed: „Voor de kinderen aan boord” stond er op een geschilderd plaatje bij.

De groote mannen hadden er hartelijk om gelachen: „Je kan zien, dat ze aan land geen verstand van 'n trawler hebben — „kinderen aan boord,” há-há-há!” maar ze waren het toch met Barend eens, dat het goed bedoeld was van de menschen. Het waren toch wild vreemden en ze hoëfden toch geen kerstgaven voor de schippers op zee te sturen, wát?

Lachend hadden ze de zak snoep aan Barend gereikt: „'t Eenige kind aan boord — allà-pak an — en geef ons je tabak dan maar, want dubbel, dat gaat niet!”

DICK
DEW

Maar daar wou Barend niet van weten en hij had wijselijk de tabak en de pijp en de boekjes en de snoeperij in de kist onder zijn kooi geborgen.

Nu waren er nog maar een paar uur voorbijgegaan; vader was de feeststemming al lang kwijt en de knechts dachten er zeker ook niet meer aan. Nu begon het te spannen, wisten ze. Er was al naar land geseind, dat ze 't wel konden houden, maar dat er uit voorzorg toch 'n oogje in 't zeil gehouden moest worden, je kon nooit weten en dan was het beter, gewaarschuwd te hebben. Daar verder, de kant van Camperduin uit, stegen telkens vuurpijlen de lucht in — daar was dus een schip in nood. Maar aan helpen konden zij niet denken, het was al mooi, als zij het er zelf zonder verdere kleerscheuren afbrachten, ongerekend dan de boegspriet, die al gebroken was en zoo goed en kwaad het kon hersteld, en de voorwerpen, die van dek gespoeld waren.

Alleen Barend hield nog vol — maakt de Kerststemming vast — wat moest hij ook angst hebben, nu hij dicht bij vader was?

Nu was het Kerstnacht, Heilige Nacht en brandden overal op de heele wereld de kaarsjes aan de kerstboomen — morgen ook in hun dorp in de kerk; hij mocht daar altijd graag naar toe en dan luisteren naar het kerstverhaal. Tenminste, toen hij kind was mocht hij dat graag, verleden jaar eigenlijk ook nog. Maar nu hij een man was, met een bruin verweerd gezicht en rood uitgebeten handen met kloven, die toch geen pijn meer deden — ja, nu — nu zou hij toch één ding wel graag willen: dat ze thuis zaten rondom een kerstboom, of beneden in de kajuit met moeder en de zusjes en dan met een kerstboom, zooals je wel op plaatjes zag. Dan zou hij wel aan vader vragen, om uit de Bijbel voor te lezen, want daarin stond 't toch maar het allerbeste, hoe het gebeurd was, lange, lange jaren geleden, ook op een Kerstnacht.

Opeens besefte hij, hoe anders het nu was: bruisende, schuimende, woeste golven, die met donderend geweld tegen hun boot beukten en hem probeerden los te scheuren van de mast — o, de zee kon zoo verraderlijke kuren hebben, hij wist er alles van! — en gierende windstooten, die telkens terugkwamen en een poging deden, de mast heelemaal weg te rukken. Ja, als dat gebeurde, dan was ie er zelf geweest!

Oorverdoovend was het lawaai — daar ginds schoten weer vuurpijlen omhoog — verderop draaide regelmatig een vuurtorenlicht en nog één en daarachter nog één — zoo kon je volgen, waar het land lag — ze zaten toch gevaarlijk dicht op de kust, besefte hij even, maar vader zou ze wel weg krijgen of om en bij op dezelfde plaats houden.

Kerstnacht — 't was 'n mooie „stille nacht"! — De ster van Bethlehem — ja, zij hadden ook lichten in 't zicht, van de vuurtorens — maar of die wel veiligheid

beteekenden? zij moesten juist zorgen, daar nu flink uit de buurt te blijven!

„Ja, vader — hier ben 'k!” schreeuwde Barend, zoo hard hij kon, tegen een rukwind in, want hij meende vader's stem gehoord te hebben. Maar in dit geraas kon het net zoo goed de gil van 'n meeuw geweest zijn! Nee, tòch klonk er een stem, verweg, leek wel, nog eens en nog eens: „Bááárend! . . ik ben 't . . Hendrik . . ik kom bij je . . je vader wil, dat je naar beneje ga ! !”

Nu zag Barend een schim en hij begreep, dat Hendrik, een van de knechts, bij het even bedaren van de storm, tusschen twee stortzeeën in, zou probeeren, zijn mast te bereiken, om daarna hem naar de kajuit te brengen. Want alleen zou Barend dat niet kunnen.

Maar opeens gilde hij met z'n hooge jongensstem terug: „Blijf maar, Hendrik — niet doen, ik kom naar jòu!” en meteen liet hij z'n koude handen, die krampachtig de mast omknelden, glippen en schoot hij voorover naar de plek, waar Hendrik een houvast moest hebben.

Tegelijk stortte een hooge golf over dek — een vloek scheurde door alles heen en in een oogenblik van plotselinge versuffing voelde Barend zich door een paar sterke knuisten opgenomen en neergesmetten, het trapje af, meteen de kajuit binnen.

Daar, in de schijnbare stilte, die vreemd aandeed na al het lawaai op dek, hoorde hij boven z'n hoofd zware stappen, nog een vloek, ijselijk van ellende — en dadelijk vader's stem, schor en verweg: „Man over boord . . . Hendrik . . . !”

Opeens begreep Barend, en op de bodem van de kajuit, voorover, zooals hij neer gevallen was, voelde hij zich wegzinken van akeligheid; en in een aanval van razernij en volkomen besef van onmacht sloeg hij wild met armen en beenen en gilde het uit en vloekte als de ruwste matroos.

Arme Barend! . . . hij had goed geraden

Toen ze al een paar dagen binnen waren, gaf de zee nog in Oudjaar haar buit terug en spoelde Hendrik's lijk aan op het strand vóór Egmond. Barend moest zich telkens bedenken, hoe het ook weer gebeurd was: 't was Kerstnacht,

en toen . . . en toen wou hij Hendrik tegemoet en toen kwam er een golf en sleurde hem mee . . . maar toen werd hij gegrepen, Hendrik, die zich losgelaten moest hebben, om hem te grijpen . . . en toen . . . hoe was 't toch allemaal weer . . . ?

En telkens weer opstandig tegen zoo iets vreeselijks, balde hij z'n grove jongensvuisten en drukte z'n nagels diep in z'n handpalmen, wat lekker pijn deed, zóó fel drukte hij aan. Maar pas, toen hij naast vader — en achter hem bijna het heele dorp — de baar volgde op het kerkhof en hij vóór het open graf luisterde naar dominee's woorden van troost, begreep hij iets. En dáár opeens kon hij zacht huilen en snikken als een klein kind, van echte droefheid, maar vooral van dankbaarheid, omdat op Kerstnacht een mensch, Hendrik, de knecht op hun boot, z'n leven geofferd had, om het leven van hem, z'n medemensch, te redden.

Op Heilige Nacht was het gebeurd — nu wist hij, waarom het goed was en zóó moest zijn. Hij zou het z'n leven lang niet vergeten!

Het roode Mutsje

door C. Th. MARIE BOON,

met illustraties van CLAUDINE DOORMAN.

Nettie en Miesje waren allang vriendinnetjes van elkaar. Ze gingen al ruim een jaar op school. Nettie was acht jaar oud en Miesje zou met Kerstmis, juist op den eersten Kerstdag, acht jaar worden. Ze woonden dicht bij elkaar en gewoonlijk kwam Nettie 's morgens juist uit haar huis, als Miesje er aan kwam en dan gingen ze gezellig samen verder. En na schooltijd liepen ze altijd samen, maar dan gingen er ook nog wel andere kinderen een eindje mee, vooral als het de tijd van touwtjespringen of knikkeren was. Maar nu was Nettie lang ziek geweest en had thuis moeten blijven. Ze was nog zwak.

Zij verlangde er naar om weer naar school te mogen gaan, want ze vond het er prettig. De juffrouw wist ook zulke aardige spelletjes en dan kon je zoo leuk spelen met alle kinderen tegelijk in het speeluurtje! De dokter had tegen haar moeder gezegd, dat moeder het maar eens moest probeeren om haar alleen 's morgens naar school te laten gaan en zoo was zij 's morgens door haar moeder op school gebracht. Nettie had een rood mutsje op met een zwarten rand, dat zij van haar grootmoeder had gekregen. Grootmoeder had het zelf gehaakt. Eerst vond zij het mutsje niet zoo heel mooi, maar moeder zei, dat het juist een aardig mutsje was en zoo lekker warm!

Het tweede uur van den schooltijd kwam zij de klas binnenstappen. Miesje vond het wel aardig, dat Nettie weer op school was, maar ze was toch niet zóó blij, als je misschien denkt. Want wat was er gebeurd?

In den tijd, toen Nettie ziek was, was er een nieuw kind in de klas gekomen. Ze heette Louise en ze was al bijna tien jaar. Louise had al op verschillende plaatsen gewoond. Ze had een heeleboel jurken en ze was veel mooier gekleed dan de andere kinderen. Miesje zag erg tegen haar op en ze vond het wát prettig, toen Louise vroeg of Miesje haar vriendinnetje wilde worden. Miesje zei niet: „Ik heb al heel lang een vriendinnetje, Nettie.” Ze zei: „Ja, dat is goed, maar als Nettie weer beter is, moet die ook met ons uit school naar huis gaan.”

„Waarom eigenlijk?” zei Louise.

Ja, waarom?

Toen Nettie met haar moeder de klas binnenkwam, zaten alle kinderen al op hun plaats. Miesje en Louise zaten naast elkaar. Miesje zei tegen Louise: „Kijk daar komt Nettie!”

„Dát kind?” zei Louise en verder keek ze niet meer naar Nettie om.

De school ging uit en de meisjes waren in de gang bezig om haar goed aan te doen. Nettie zette haar mutsje op.

„Wat heb jij een bespottelijke muts op!” zei Louise.

„Je lijkt wel een doodbidder!” zei Miesje.

Louise moest vreeselijk lachen. Nettie vond het naar, dat Miesje haar muts zoo leelijk vond. Onder het naar huis gaan was ze heel stil, terwijl Louise en Miesje lachten en praatten en vooruitholden.

Miesje keek nog even om. „Kom je nu Nettie?” riep ze. Maar Louise zei: „Och, laat dat kind toch loopen,” en toen holden ze weer verder. Toen Miesje 's avonds in haar bedje lag, kwam moeder nog even bij naar. Miesje vond zichzelf, nu ze niet meer bij Louise was, toch heel onaardig, omdat ze Nettie bedroefd had gemaakt. En ze kon niet slapen vóór ze moeder alles had verteld. Het speet moeder heel erg, dat Miesje zoo naar Louise had geluisterd en dat ze haar vriendinnetje Nettie in den steek had gelaten.

„En hoe kwam je toch aan dat woord doodbidder? Wat bedoelde je daarmee?” vroeg moeder.

„Och, dat weet ik eigenlijk zelf niet, maar Louise zei het tegen mij de eerste keer, toen ze me zag en toen ik dat zwarte manteltje aan had.”

„Vondt je dat prettig, toen Louise dat tegen je zei?”

„O, nee moes, heelemaal niet.”

„En toch zei jij het weer tegen Nettie!” zei moeder ernstig. Miesje kreeg de tranen in de oogen.

„Ja, ik begrijp zelf niet, hoe ik dat kon doen. Ik geloof, dat ik het niet gezegd zou hebben, als Louise er niet bij geweest was. Zou Louise mij zoo stout maken, moeder?”

„Stout of goed maken kan een ander je niet, mijn kind” zei moeder, „dat kun je alleen zelf”.

Den volgenden morgen vóór schooltijd zei Miesje tegen haar moeder:

„Moeder, ik zal een beetje vroeg naar school gaan en dan ga ik naar Nettie's huis en vraag of Nettie niet boos

op me wil zijn. Dan gaan we weer altijd met ons beidjes naar school en terug. Als Louise dan naar mij toekomt, zeg ik, dat ik nu liever weer alleen met Nettie vriendinnetje wil wezen. Louise moet dan maar een grooter meisje vragen.” Moeder gaf Miesje een zoen en zei:

„Dat vind ik heel flink van je. Ik geloof ook, dat het beter is, dat je niet meer met Louise omgaat.”

Miesje stapte welgemoed naar het huis, waar Nettie woonde. Juist kwamen Nettie's groote zus Dina en haar broer Frans op de fiets het hekje uit.

„Dag Dina, dag Frans,” zei Miesje. „Is Nettie al klaar om naar school te gaan?”

Dina en Frans keken heel ernstig.

„Nettie kan niet naar school, ze is weer ziek,” zei Dina.

Ze knikten even tegen Miesje en toen reden ze weg.

Verdrietig liep Miesje verder. Nu had ze het zoo graag weer goed gemaakt met Nettie en nu kon het niet. Zouden Frans en Dina ook boos zijn?

Op de stoep van de school stond Louise. „Heb je dat kind met die mooie muts niet bij je? Gelukkig!” zei Louise.

„Nee,” zei Miesje zacht. „Nettie is ziek. En Nettie is mijn vriendinnetje . . . en ik wil ook liever weer alleen vriendinnetje met Nettie wezen, dat is veel leuker.”

„O, best hoor,” zei Louise snibbig. „Ik kan wel heel andere vriendinnen krijgen dan zulke kinderen als jullie bent!” En boos liep ze weg.

Toen Miesje om twaalf uur thuis kwam, vertelde ze, dat Nettie weer ziek was en moeder beloofde haar, dat zij 's middags eens zou gaan kijken, hoe het met Nettie ging.

Nettie's moeder deed met een bedrukt gezicht de deur open, toen ze Miesje's moeder zag aankomen. In het huis was het heel stil. In haar bedje lag Nettie met een hoogroode kleur. Haar oogen hield ze toe. Nettie's moeder vertelde, dat Nettie 's nachts erg de koorts had gehad en dat ze toen maar steeds praatte. Maar haar vader en haar moeder, die toen bij haar bedje stonden, konden niet begrijpen wat ze zei. Nettie riep soms: „Muts, bespottelijke muts!” en dan weer „Doodbidder!” Wat vonden Nettie's ouders dat naar! Nu was Nettie wat rustiger.

Nettie's moeder vroeg nog of Miesje's moeder ook wist of er op school iets gebeurd was, dat Nettie zich zoo aangetrokken had. En nu moest Miesje's moeder wel alles vertellen.

Toen Miesje uit school kwam en hoorde dat Nettie zoo ziek was en dat ze in de koorts steeds maar over haar mutsje gepraat had, vond Miesje dat vreeselijk.

„O, moesje,” zei ze, „zou Nettie nu dood gaan? Dan is het mijn schuld!” En toen barstte zij in tranen uit.

Moeder liet haar even uithuilen en zei toen:

„Ik vind het wel naar, dat je onaardig tegen Nettie gedaan hebt, maar dat Nettie daarvan dood zou gaan, dat geloof ik toch niet. We zullen maar hopen, dat zij gauw weer beter wordt.

„Maar zou Nettie niet erg boos op mij zijn, als ze weer beter is? O, Moes, ik wou dat ik het weer goed kon maken!”

„Dat denk ik niet,” zei moeder. „Daarvoor is Nettie een veel te lief kind. Als jij nu in 't vervolg aardig bent, dan zal zij het gebeurde wel gauw vergeven en vergeten.”

„Maar Nettie's moeder dan? Was die niet erg boos op mij en haar vader en allemaal? Ik durf er nooit meer heen. O, moes, als ik toch maar iets wist om het weer goed te maken,” zei Miesje bedroefd. „Als ik eens . . . aan Nettie . . . Liesbetje gaf . . . om te houden . . . zou Nettie dan niet blij zijn en gauw beter worden en zou dan alles weer goed zijn?”

„Liesbetje, je lievelingspop, wou je die aan haar afstaan? Nu, als je dat doet, dan zullen ze zeker allemaal wel begrijpen, dat je spijt hebt en dan vind ik, dat ik een heel flink dochtertje heb.”

Miesje moest toch even glimlachen door haar tranen heen. „Nu moet je je nog

maar eens goed bedenken of je Liesbetje missen kunt," zei moeder „en dan moe je me het morgenochtend maar vertellen."

Liesbetje missen — dat zou wel naar zijn, dacht Miesje. Maar ze wilde toch heel graag alles doen, wat ze kon, het om met Nettie weer in orde te maken.

Den volgenden dag stond Miesje wat eerder op dan gewoonlijk. Vóór schooltijd deed zij Liesbetje haar mooiste kleertjes aan en zei tegen haar moeder:

„Moes, wilt u Liesbetje aan Nettie brengen?"

„Ja?" zei moeder, „heb je er goed over gedacht? Je bent een beste meid." Moeder gaf Miesje een zoen en toen ging Miesje gauw naar school, want het was een heelmoeilijk besluit voor haar geweest en ze dacht: Als ik op school hard aan 't werk ben, dan vergeet ik misschien een beetje, dat ik Liesbetje niet meer heb.

's Avonds ging Miesje's moeder pop Liesbetje aan Nettie brengen. Nettie's moeder keek nu veel opgewekter, want Nettie was dien dag bijna zonder koorts geweest, en lag nu rustig te slapen. En wat was zij verrast toen zij de pop zag.

„Zondag, den eersten Kerstdag is Miesje jarig, niet waar? zei zij. Nettie mag dan een uurtje op, als alles goed gaat. Wil U aan Miesje vragen of ze dan een poosje hier komt? Dat zullen Nettie en wij allemaal prettig vinden."

„Ja, moes? zouden ze dat heusch allemaal prettig vinden?" vroeg Miesje, toen haar moeder haar de boodschap overbracht.

„Ja zeker," zei moeder „je kunt gerust gaan."

Toen Nettie's moeder den volgenden morgen met Liesbetje bij Nettie's ledikantje kwam en vertelde dat Miesje Liesbetje aan haar wilde geven, was Nettie wel blij, maar ze vond het toch erg jammer, dat Miesje Liesbetje moest missen.

Maar nu verzon moeder iets heel moois.

„Miesje is Zondag jarig heb je me verteld," zei moeder „En ik heb gevraagd of Miesje dan een uurtje bij je komt."

„O, ja, ja," juichte Nettie.

„En dan . . . als jij dan eens aan Miesje een andere pop gaf.

Wat denk je daarvan?"

„O, dat zal leuk zijn," zei Nettie en klapte in haar handjes. „En mag ik dan de pop betalen uit mijn spaarpot? Als er maar genoeg in is!"

„Misschien mag ik er anders ook wel een beetje van betalen," zei Nettie's vader, die er met Dina en Frans bij was komen staan, lachend.

Ja, dat mocht.

„En dan maak ik het jurkje," zei Dina.

„O, ja!" riep Nettie weer.

„En ik zal de pop koopen," zei moeder.

„Ja, en ze moet precies op Liesbetje lijken," zei Nettie.

„Ik zal de schoentjes maken," zei Frans.

„Dat is goed, maar denk er aan: met gele zooltjes, want die passen zoo mooi bij Liesbetje's haar, vindt Miesje," zei Nettie.

„En dan krijg je van mij een klein Kerstboompje," zei Nettie's vader.

„O!” zei Nettie, want dat vond ze nu zóó iets heerlijks, dat ze er een oogenblik van was.

De volgende dagen had Nettie heel wat te doen, want het Kerstboompje was wel klein, maar het moest toch mooi versierd worden. Toen Nettie ziek was, had ze soms leelijke drankjes moeten in nemen. Het goud- en het zilverpapier van de kapjes van de drankjesfleschjes had moeder bewaard en daarvan knipte Nettie nu prachtige, zilveren sterren voor het boompje. Moeder gaf haar ook wat noten en daar maakte Nettie dan gouden noten van. En boven in het boompje stond een engeltje „met leusche vleugeltjes,” zei Nettie. Die vleugeltjes had Frans gemaakt van karton en Nettie had ze keurig met zilverpapier beplakt. En toen Nettie's vader er kaarsjes in had gezet, toen was het boompje het aardigste Kerstboompje geworden, dat je je maar kunt voorstellen.

Nettie moest er telkens naar kijken. O, wat verlangde ze naar den Kerstdag, wanneer Miesje zou komen en de kaarsjes zouden branden!

Eindelijk was het toch Kerstfeest. Nettie stond voor het raam en daar kwam Miesje aan! Allen begroetten Miesje vriendelijk en feliciteerden haar met haar verjaardag en toen Miesje Nettie zag, vlogen de meisjes in elkaars armen en kusten elkaar. Dat was een vreugde!

In een hoek van de kamer stond iets achter een doek. Kun je raden wat dat was?

De schemering begon te vallen en vader ging bij het orgel zitten. Frans had ondertusschen de kaarsjes van het Kerstboompje aangestoken. Vader speelde op het orgel: „Stille Nacht, Heilige Nacht,” en Moeder en Dina zongen van het Kindje, dat in zijn kribje lag te sluimeren en dat later licht in den duisteren nacht bracht. Nettie en Miesje probeerden om zachtjes mee te zingen, heel zachtjes, want ze kenden de woorden van het vers nog niet heel goed.

En toen het lied uit was, toen nam Frans het doek weg en kijk — daar stond dat aleraardigste Kerstboompje en al zijn kaarsjes brandden! Een oogenblik bleven de meisjes verrukt staan kijken naar de glanzende noten, de schitterende sterren en het engeltje met de zilveren vleugeltjes. Toen nam Nettie Miesje bij de hand en samen liepen ze op het boompje toe. En wat was dat? Wie zaten daar op twee poppestoeltjes onder het Kerstboompje? Twee Liesbetjes! Miesje wist niet wat ze zag. En met stralende oogen zei Nettie: „Eén is er voor jou, voor je verjaardag!”

Welke? Ja, dat wisten ze zelf eerst niet, zóó gelijk waren de poppekinderen.

„Omstaan!” zei Frans.

„Miesje mag omstaan, omdat ze jarig is,” zei Nettie.

Frans hield een pop in de hoogte.

„Voor wie is deze?” vroeg hij.

„Voor Nettie,” zei Miesje.

Nu was de andere voor Miesje. En toen Miesje haar poppekind heel goed bekeek, zag ze, dat ze haar eigen Liesbetje weer terug had, want die had een klein krabje, dat Poesjenel haar eens had gegeven, achter haar oor.

En toen de twee vriendinnetjes, ieder met een Liesbetje op schoot, naast elkaar zaten, wat waren ze toen in haar schik! Ik geloof, dat er in het heele land geen gelukkiger kinderen te vinden waren Nettie vond het heerlijk, dat ze weer beter was, dat ze allemaal zoo lief voor haar geweest waren en dat Miesje nu bij haar was, bij dat aardige Kerstboompje.

En Miesje? Miesje straalde van blijdschap. Ze had goed gemaakt, wat ze verkeerd

had gedaan, ze had haar vriendinnetje terug en Liesbetje mocht ze weer mee naar huis nemen!

En toen Miesje 's avonds in haar bedje lag, fluisterde ze: „Ik dank U, God, voor dezen heerlijken verjaardag.”

Beneden uit de huiskamer klonk muziek en Miesje's moeder zong:

Vrede op aarde,
In de menschen een welbehagen!
Amen.

Met den hoed in den hand

Dat je daarmee door 't gansche land komt, weet je wel!

Maar dat je er je leven mee redden kunt, weet je nog niet! Ik zal je vertellen, hoe dat gebeurde:

Op een dag zwierf een Italiaansche orgeldraaier door de straten van een groote stad, Paramaribo was het. De man bleef voor elk huis staan om een deuntje te spelen. Hij had een aapje bij zich, een alleraardigst, schrander diertje, gekleed in een rood jasje met een petje op. Iedereen die 't beroemde boek van Hector Malot, „Alleen op de Wereld” kent, moest onwillekeurig denken: „Net Joli-Coeur!” Bij 't voortloopen zat 't aapje op den schouder van den man of op t' orgel, maar zoodra 't draaien van 't orgel begon, wipte hij er af en ging op z'n eigen houtje wat huppelen op den grond.

Toen 't orgel speelde voor een huis met een tuintje er voor, ging de aap wat verder. Hij klauterde over 't tuinhekje en keek eens rond in den tuin. Dat zag een kleine hond, een fox-terrier, die daar woonde, onmiddellijk! Schel blaffend sprong hij op 't aapje toe. Dit dier wachtte den aanval echter zoo onverstoorbaar kalm af, dat Fokkie niet wist hoe hij 't had en opeens pal staan bleef op eenige passen afstands . . .

De dieren keken elkaar eerst een tijdje lang en strak aan. Toen lichtte de aap plotseling den arm op om zijn vijand op de meest bevallige wijze te groeten . . . Hij nam den hoed af en maakte een diepe buiging! De uitwerking was grappig om aan te zien! — de hond liet plotseling kop en staart hangen en rende naar huis terug. Hij ging op de vlucht voor het onbegrepen!

Hij bleef verder zorgvuldig binnenshuis en kwam pas weer te voorschijn, toen de beleefde, maar geheimzinnige gast, heelemaal uit het gezicht verdwenen was.

S. R.

„Nou dag tante Rietje, ik zal je je koffer wel aangeven.” Bennie sjarde het handvalies dichtter bij zijn beenen, en zijn tante stapte in de treincoupe.

„Gaaf het jongen?” vroeg ze.

„O, ja best,” antwoordde Bennie, en met twee handen tilde hij de handkoffer omhoog. 't Zou d'er om spannen of hij die lamme hooge tree zou kunnen bereiken! en hij beet zijn tanden op elkaar, verzamelde al zijn krachten . . . toen kwam tante Rietje hem te hulp, greep het valies en tilde het naar binnen. „Wel bedankt hoor!”

Bennie knikte, met gewichtig gezicht. Hij had het toch ook bijna alleen gedaan. Hij stak één hand in zijn broekzak om zich een houding te geven, en tuurde langs den trein. 't Was een lange, — en dan stapte hij achteruit omdat de conducteur het deurtje kwam sluiten. Nou zou het sein van vertrek wel gauw gegeven worden! — Maar tante Rietje liet het raampje neer en praatte nog tegen hem:

„Zul je moeder nog eens de groeten geven, en zusje een zoen? . . . O Bennie,” bedacht zij dan opeens „goed dat ik daaraan denk, ik moest moeder nog één gulden twintig geven voor een boek dat zij voor mij bestellen zou. Wacht . . .” Tante Rietje stak haar hand naar omlaag en Bennie nam het geld in ontvangst. Even inspecteerde hij: één gulden en twee dubbeltjes . . . je moest altijd sekuur wezen! — toen liet hij het in zijn broekzak glijden.

„Je geeft het dan wel aan moeder hè?”

Bennie knikte: „Dat komt in orde.”—

Toen onverwacht, schokte de trein en even later zette hij zich in beweging. „Dag tante Rietje, dag!” Bennie liep nog een eindje mee, bleef staan wuiven, tot hij tante Rietje niet meer onderscheiden kon, — toen draaide hij zich om en slenterde het perron af. Zoo, nu had hij verder de vrije Woensdagmiddag voor zich.

Nog een tijdje hier aan 't station blijven kijken? 't Was wel reuze, om naar het rangeeren te kijken . . . maar misschien zouden ze hem vragen wat of hij hier te maken had. Nee, wel bedankt, om als 'n klein jochie weggejaagd te worden . . .” Hij greep in zijn broekzak naar het perronkaartje, en voelde toen tegelijkertijd het daar opge-

borgen geld. — Hij zou beginnen met naar huis te loópen, dat spaarde het dubbeltje dat hij daarvoor gekregen had. — Dan onverwacht flitste het door zijn gedachten: als hij naar de bioscoop kon! . . . Kon natuurlijk niet, — wist hij dadelijk. Hij slenterde het station uit en een druk stadsgedeelte in.

Jongen, om altijd geld te hebben, zoals Hein Peters! Die kon doen en laten waar hij maar zin in had. Die kocht zoo maar een fotografietoestel, en dan ging hij uit kiekeken, of hij kocht een nieuw deel voor zijn mecanodoos, — en hij kon dikwijls naar de bios! Dan zei Hein's moeder: hier heb je een gulden, maar dan zorg je dat ik vanmiddag geen last van je heb.

Hij, Bennie had onlangs zoo eens langs zijn neus weg gevraagd: „Zeg moesje heb je misschien vanmiddag last van me?” Zijn moeder had hem heel verbaasd aangekeken, had geantwoord: „Wel nee jongen, hoe kom je daar bij?” toen had hij er verder niet over durven spreken. Bennie stond stil voor een groot bioscoopgebouw. — Hier was hij wel eens in geweest . . . En dan was er weer de verleiding: als hij nu ging . . . Hij had toch geld . . . maar dat was van moes. Ja maar als hij het nu zoo lang leende . . . maar hoe zou hij het terug kunnen geven?”

Zijn hart begon te bonzen bij al deze overwegingen. — Wat een hamertje had je toch soms in je binnenste, dat kon er op timmeren! . . . Hij zou eens even naar de prijzen van de plaatsen kijken . . . ” en dan, terwijl hij stond te staren naar de groote zwarte cijfers op het witte bord, voelde hij dat hij aangepord werd. Hij schrok erg: . . . maar dan hoorde hij de stem van Hein Peters: „Zoo zeg, ga jij ook?” Bennie knikte. „Ja, zullen we samen?” Het was gezegd, hij, Bennie had het gezegd.

„Dat is goed . . . Ik zit altijd voor negentig cent, dan zie je tof goed.”

Maar Bennie schudde verschrikt zijn hoofd en zei: „O nee dat is véél te duur.”

„Nou voor zestig dan,” zei Hein Peters ongeduldig.

Met rinkelend geluid liet Bennie zijn gulden vallen op het plaatje waarop je betalen moest. Toen hij de vier dubbeltjes terug had gekregen, volgde hij zijn vriendje met knikkende knieën. Een juffrouw wees hun de plaatsen in het midden van de al donkere bioscoopzaal. Muziek weerklonk en er schoven gekleurde reclameplaten één voor één op het doek.

„Daar geef ik niets om,” zei Hein minachtend.

„Ik wel,” dacht Bennie. Hij schoof eens heel gemakkelijk tegen de rugleuning van de stoel, zocht de allerprettigste houding, bleef zóó zitten kijken.

Na een poosje was het afgeloopen met de platen, het licht knipte in de zaal aan, en Bennie keek rond. — Daar boven op het balcon had hij eens met vader gezeten, wat had hij die middag een plezier gehad . . . en dan, omdat het hamertje in hem weer begon te werken, vroeg hij maar eens aan zijn buurman: „Wat krijgen we nou?”

„Dat moet je afwachten,” zei deze, uit de hoogte.

Ja. — maar ha, gelukkig ging het licht al weer uit: Het wonderlijk avontuur van de heer en mevrouw . . . hups weg was de titel, en de film begon. O, wat een gekke vent met een dikke buik, en o, wat 'n malle mevrouw . . . Bennie moest hardop schateren en sloeg zich van plezier op zijn knieën.

„Houd je stil zeg,” porde Hein nijdig.

Ben stak een vuist in zijn mond, want hij moest eigenlijk proesten van plezier. Toen, bij een heel belachelijke gebeurtenis schaterden alle aanwezigen en Bennie, dat hij dat hij zich niet langer behoefde in te houden, joelde mee. Hij moest zuchten toen het stuk uit was, toen het weer licht werd in de zaal en de pauze was aangebroken.

„Norico, ijschocolade!”

Ja, Bennie was wel aan een verfrissching toe. Hij kon zijn dubbeltje voor de tram gebruiken, en dan nog vijf cent er bij.

„Lekker hè,” genoot hij, likkend met zijn tong aan de koude lekkernij, en hij keek met een schuin oog naar zijn vriend Hein, die ook aan een chocolade tablet bezig was, en die er nog één in voorraad naast zich had liggen. —

„Nou nog een lange film hè?”

„Ja.”

Maar de film die nu volgde, viel heelemaal niet in Bennie's smaak. Hè, een vrouw die veel huilde en aanstellerig deed, en een mijnheer die een echte knaak was, dat zag je zóó. — 't Ging natuurlijk over liefde, dacht Bennie, groote menschen moesten er zoo dikwijls smikken over of ze van elkaar hielden, zoals tante Rietje ook zoo vaak. Nee, hij vond er niets aan! — Zich omkeerende, zocht hij in het donker naar de uitgang, maar nee, hij zou niet ongemerkt weg kunnen komen. Hij raakte uit zijn humeur en liet kwaad zijn beenen

been en weer bengelen. Toen de film uit was, stond hij haastig op. „Dag!” knikte hij nog even naar Hein Peters en rende weg, drong zich tusschen de menschen door en zette het op straat op een loopen. Op een torenklok zag hij dat de wijzers op kwart over vijf stonden: wat zou hij thuis moeten zeggen, moes zou hem zeker gemist hebben!

Hij ging langzamer loopen en dacht na:

Moest verzwijgen van het geld? Nee dat kon niet. Hoe veel had hij over, hoe veel had hij geleend?

Het hamertje in hem voelde hij niet meer werken, maar het was alsof het tot een loodzwaar mokerijzer in hem was gegroeid, het zat heel vast en het woog heel zwaar. . . en hij had toch nog wel zoo'n mooi plan. Hij zou vragen of moes hem vijf en een halve week lang geen zakgeld wilde geven, en hij wilde in dien tijd best heelemaal geen prettige dingen hebben . . . zoo zou hij zijn schuld af betalen, en dan zou moes er heelemaal niet boos over hoeven zijn . . .

Maar toen hij voor huis stond, trok hij met traag gebaar aan de bel, en stil liep hij de gang in. Daar ging de huiskamerdeur open en Bennie staarde met verschrikte

oogen in het bezorgde gezicht van zijn moeder. Toen, plotseling sloeg hij zijn armen om haar middel, drukte zich tegen haar aan en begon te huilen.

„Maar Bennie,” zei zijn moeder ernstig, en ze trok hem de kamer in. Nu deed Bennie tusschen zijn snikken door het heele verhaal, van het leenen dat geen echt leenen kon zijn, en hoe hij nu het geld wilde verdienen. Toen hij eindelijk klaar was, bleef het stil in de kamer, zijn moeder keek nadenkend voor zich uit. Dan vroeg zij: „Weet je wat ik nu eigenlijk het ergste vind? Dat jij het noodig vond om naar de bioscoop te gaan. Jij vindt dus dat je het bij je moeder en je paps niet erg goed hebt, jij hebt zeker niet genoeg prettigs.

Bennie's moeder had zijn handen van haar middel losgemaakt, en zij hield hem een heel eind van zich af, zoo of hij heelemaal een vreemde jongen was, die zij eens heel streng moest aankijken. — Bennie staaarde haar met ontzette oogen aan, ... en hij schudde zijn hoofd en fluisterde: „Nee, nee, heusch niet.

Moeder keek hem nog eens lang aan, en toen vroeg zij:

„Weet je heel zeker dat moes je weer kan vertrouwen, in het vervolg, ja? Zul je dan weer moeder's eigen lieve jongen zijn?”

Bennie fluisterde: „Ja moes, heusch.”

Toen zei zijn moeder: „Goed mijn jongen”; en Bennie voelde het hamertje in zich, heel hard kloppen, maar nu klopte het van blijdschap, héél hard.

DE WILDERNIS EN DE TELEFOONPALEN.

Heb je weleens op de verlaten hei telefoonpalen gezien? Ik wel, en dan moest ik er altijd over gaan mijmeren, wat een tegenstelling dat toch is: de stille hei, en daar de onafzienbare rij palen, zulk knap menschenwerk in de verder ongerepte natuur. Mijn kinderen luisterden zoo graag met hun oor tegen de palen, de zingzang van den wind in de draden, die je dan in je oor voelt gonzen, vonden ze zoo prachtig en ze dachten, dat de menschen alsmaar spraken langs dien draad, en dat dat hun stemmen waren. Van den wind wilden ze niets hooren — nu, dat liet ik zoo maar.

Maar als ik dan op zoo'n heel eenzame plek op ze zat te passen, zij van paal tot paal loopend en genietend dan moest ik vaak aan de onmetelijke wildernissen denken, waardoorheen de telefoon- en telegraaflijnen aangelegd zijn. Wat een werk! Hoe merkwaardig, daar in de diepste verlatenheid, in de grootste eenzaamheid, het knappe menschenwerk te vinden —. Het moet ook wel troostrijk zijn: wat zul je moe zijn bij het trekken door de wildernissen — het zal zijn, of er nooit een eind aan je reis komt — maar je ziet voor je oogen, dat er wèl een eind aankomt; hier overal hebben menschen geloopt en gewerkt en ze zijn weg — hun reis is dan toch óók ten einde gekomen.

Kun je begrijpen, dat ik als praktisch mensch wel eens dacht: Hoe houden ze in de wildernis die palen steeds goed in orde? Ze rotten, ze waaien om, ze worden door den bliksem getroffen en — laten de wilde dieren hen met rust? Nu vind ik daar juist een interessant bericht uit Zuid-Afrika, dat de regeering daar zéér dankbaar is voor de prachtige uitvinding en de vorderingen van de draadlooze telegrafie en telefonie, en dat ze die overal in de wildernis gaat invoeren. Want het onderhoud der palen en draden moet de allergrootste moeilijkheden met eeuwig zich herhalende kosten opleveren.

Het bericht ging over Zuid-West-Afrika. Neem de kaart van Afrika maar eens voor je. Dan krijg je heel in 't Zuiden de Kaapkolonie. En dan naar 't Noord-Westen toe: Zuid-West-Afrika met Aamaralanden, Groot Namaland, alles Engelsch gebied. Juist in de onmetelijke wildernissen van Zuid-West-Afrika ondervindt de telegrafien- en telefoniedienst de grootste moeilijkheden. En nog niet zoozeer door storm, bliksem en verrotting, als door de bewoners der wildernis. De olifanten krijgen er dartele buien en rukken dan zoo maar eens uit puur plezier een dozijntje telegraafpalen uit den grond. De giraffen bezeeren hun tengeren hals wel eens aan een draad, en dan moet de boel er maar ineens uit ook. De bavianen en apen beschouwen de palen en de draden als heerlijke gymnastiektoestellen, maken er allerlei toeren aan, wat niet bevorderlijk is aan 't goed overkomen van het telegram of het telefoongesprek. En natuurlijk gaat op een gegeven oogenblik den boel tegen den grond. Dan wonen er in dat gebied de Bosjesmannen, en die vinden de koperen draden zoo geschikt om er arm- en beensieraden van te maken. Je kunt begrijpen, hoeveel hoofdbrekens al die pleziertjes den Dienst van Telegrafie en Telefonie al hebben gekost!

Nu wordt er een ontvang- en zendinstallatie gemaakt aan den mond van de Oranjerivier. Over de hoofden heen van Bosjesmannen en Hottentotten zullen de telegrammen en telefoongesprekken gehouden worden. Gaat alles naar wensch, dan komen er verbindingen bij. Tot in het hart van de Wildernis, tot bij plaatsen met namen, die we in mooie groote boeken hebben gelezen, vol verhalen als sproken van Wonderland: Tsumeb, Grootfontein, Windhoek. Dan is 't uit met de pret der Olifanten, Giraffen, Bavianen, Bosjesmannen!

Nannie van Wehl.

DE KERSTMAN EN DE NACHTEGAAL,

D. A. CRAMER—SCHAAP.

Ill. van JAN KRAAN.

De Kerstman steeg het bergpad op,
Naar 't hutje van den herder.
Zwaar drukte op zijn rug het pak,
Hij steunde op een dennetak
En kwam slechts moeizaam verder.

Hij zuchtte diep bij elke stap.
Dat heeft het bosch vernomen.
— De arme Kerstman is zoo oud —
En alle dieren van het woud,
Zijn hem te hulp gekomen.

Het rendier hangt aan 't breed gewei,
Wel meer dan twintig pakjes!
De zware kist, voor op z'n borst,
Wordt door het wilde zwijn getorst,
De vos volgt met de zakjes.

De raaf vliegt krassend voor hem uit!
Maar — om hem moet te geven —
Heeft jubelend — in sneeuw en ijs —
De nachtegaal zijn schoonste wijs
Voor Kerstmis aangeheven!

De herelman en de nachtegaal.

Poco allegretto.

Handwritten musical score for the piano introduction. It features a treble and bass clef with a key signature of two sharps (F# and C#) and a 4/4 time signature. The music consists of several measures of chords and melodic lines. Dynamics markings include *sfz* and *mp*. There are some handwritten annotations, including a '7' above a measure and a '5' below a measure.

Handwritten musical score for the vocal melody. It features a treble clef with a key signature of two sharps and a 4/4 time signature. The melody is accompanied by piano accompaniment. The lyrics are written in Dutch and include two verses. A tempo marking *Tempo legato* is present.

1. De herelman sloop het berg-pad op naar.
2. Hij huult- te rouwen bij d- he stap, dat ren- dier hangt aan 't breed ge-wei. Wel

Tempo legato

Handwritten musical score for the vocal melody and piano accompaniment. It features a treble and bass clef with a key signature of two sharps and a 4/4 time signature. The lyrics are written in Dutch. A tempo marking *Tempo legato* is present. There are some handwritten annotations, including a 'Ped' marking and a '(als blokke)' marking.

3. Huil- je von den her- der. waar
heeft het broek ver- no- men. - de
meer dan twain-tyg pad- jes! (als blokke) De

Tempo legato

Ped

druk- te op zijn rug het pak, Hij steun- da op een den- ne- tak, En
 de- me hand- man is zoo vast- En al- la die- ren van het roest zijn
 nu- re hist voor op zijn borst, Wordt door het wil- da wij- ge- loof. De

Swan slecht mee-zaam ver-der.
 hem de hulp ge- ho- men.
 wat volgt met de 'kalk-je'.

2. Hij 4. De raaf vliegt kreusend voor hem uit. Maar
 3. Het

* De kleine noten der versiering van de bovenskon in het tweede couplet.

om hem moed te ge-ven Sleeft ju-be-land in sneeuw en ijs De

nach- te-gaal Tijn schoon-ste wijs voor Kerst-mis aan-ga-zen.

Coda 1.

jubilant

* Coda 2. (klopper)

* Dit tweede coda impleant van het eerste, alléén voor 't geval dit te moeilijk is.

Hanneke's Kerstnacht

DOOR MARIE SCHMITZ GEILL. DOOR CL. DOORMAN •

„Zeker,” zei Moeder, „natuurlijk is 't naar om doof te zijn. Maar met er zoo tegen te mopperen, maak je 't niets beter. En bedenk toch eens, wat een heerlijke dingen je nog hebt en hoeveel kindertjes er veel, véél ongelukkiger zijn dan jij. Kindertjes, die geen lieve vader en moeder hebben, of die altijd ziek zijn. En denk eens aan de doofstomme kinderen, die we gisteren gezien hebben, uit 't Gesticht, en aan het blinde zusje van Kees! Blind is toch wel veel erger dan doof. En dan Jantje van hierover, die nooit meer zal kunnen lopen . . . dat is toch nog heel wat anders dan niet goed te kunnen hooren!”

Hanneke zei niets en tuurde naar Lijs en Lies in het houten poppenledikant — ze had alweer vergeten ze toe te dekken — en naar Plusje, het grijze konijn, dat heelemaal in den hoek zat. Moeder was nu klaar met het borstelen van haar haar en vlocht het in twee vlechtjes voor den nacht. Moeder had makkelijk praten, dacht ze, die hoorde zelf goed. En wat een boel nare dingen waren er ook verder niet! Jantje van hierover kreeg tenminste morgen een Kerstboompje en zij niet. En ze zou er toch zoo dolgraag eentje hebben! En nou was 't bijna Kerstmis en er lag niet eens sneeuw . . . Zij trok haar voorhoofd in booze rimpels en pruttelde :

„En nou is 't morgen Kerstmis en het heeft niet eens gesneeuwd!”

„Nou dát weer!” lachte Moeder. „Je bent toch een rare mopperpot. Kom, kruip er maar gauw in. Zoo. En slaap maar lekker!” Zij stopte het dek warm in en terwijl zij zich dicht naar Hanneke's oortje boog, zei ze: „En nu niet meer mopperen, hoor! Want als je ontevreden bent of boos, dan kan je niets hooren van de Kerstmuziek, die de Engeltjes maken.”

„Kan je die dan hooren?” vroeg Hanneke ongelooovig.

„O, jawel,” lachte Moeder. „Maar niet met déze ooren. Die hoor je binnenin je. En nog wel andere dingen ook.”

„Wat voor andere dingen dan?” . . .

„O, van alles. Mooie verhalen, sprookjes en zoo . . .”

„Dat begrijp ik niet,” zuchtte Hanneke.

„Je bent ook nog maar zoo klein. Later als je groot bent . . .” troostte Moeder.

Toen werd er hard aan de deur gekrabd en Vlekkie, het kleine hondje rende naar binnen en sprong meteen op Hanneke's bed. En achter hem kwam ook Snor, de poes, langzaam, met haar staart omhoog. Die haastte zich nooit.

„Och toe!” smeekte Hanneke, toen Moeder ze allebei wou meenemen, „mogen ze voor één keertje hier blijven? Omdat 't morgen Kerstmis is?”

„Vooruit dan maar,” gaf Moeder toe. „Maar gauw gaan slapen, hoor!”

Nu was de kamer donker. Snor en Vlekkie lagen op het voeteneind, ieder aan een kant. Hanneke probeerde door het hoge raam naar buiten te kijken, maar de lucht was zeker donker, want ze zag niets. Geén sterren en geén sneeuw. Zouden nu heusch vannacht de engeltjes zingen? Ze zou luisteren . . . als je daar toch je gewone ooren niet voor noodig had . . . Ze zou wakker blijven . . . wakker . . .

Maar onder het dek kroop de warme slaap in haar oogen.

Bim-bim-bim-tien-elf-twaalf sloeg de torenklok.

„Nu zou ik toch wel eens willen weten, hoelang ik hier nog in dien hoek moet zitten!” zuchtte het zachte stemmetje van Pluisje. „Dit is nu al de derde avond, dat ze vergeten heeft om me in de kast te zetten, waar het tenminste een béétje warm is.”

„Beklaag jij je nog maar niet!” zei Lien met de blonde pruik. „Jij hebt in ieder geval een dikke vacht, maar ik heb m'n neteldoeksche baljurk aan en ze heeft er natuurlijk alweer niet aan gedacht om ons toe te dekken.”

„Gelukkig maar!” pufte Lijs met de rooie wangen. „Anders wist ik heelemaal geen raad. Want ik heb maar eventjes drie jurken over mekaar aan, twee wollen en een fluweelen. Telkens als ze me een andere aan wou trekken, dan was ze te lui om eerst de vorige uit te doen en nou stik ik haast, want de bovenste zit zoo nauw, dat ik gewoon geen adem kan halen.”

„Je ziet er rood van, arme stakkerd! Jij zou er wel tegen kunnen, buiten.”

Wie was dat nou weer? Daar zat zoowaar Piet de Musch voor 't raam en wipte in 't kozijn.

„Fijn weertje, al is 't koud. Ik mag dit wel, liever dan regen en wind. Als ik maar niet zoo'n honger had. Dat kleine vrouwtje van jullie strooit anders altijd brood voor ons, maar nu hebben we al twee dagen niets gehad. En dat in den winter! Kijk ereis! Daar heb je warempel Gerrit de Kraai en Jan de Merel ook! Hebben jullie ook zoo'n honger?”

„Nou-ou,” zei Jan de Merel, „ik heb nog wel een en ander gevonden vandaag, maar veel was 't niet. En nu er sneeuw ligt . . .”

Sneeuw . . . lag er sneeuw? Ja, zoowaar! Alles zag wit, de daken en de boomen en de kerktoren en er blonken sterren aan de donkere lucht.

„Weet je wat 't is?” zei Lien. „Ze denkt alleen maar aan zichzelf en niet aan een ander. Dát is 't!”

„Dat is heelemaal niet waar!” bromde Vlekkie kwaad. „Ze heeft me vanmiddag nog een groot stuk van haar vleesch gegeven.”

„Ja, omdat ze 't zelf niet lust,” zei Snor minachtend. „Maar d'r koekje lustte ze wèl en daar heb ik niet zoóveel van gehad!”

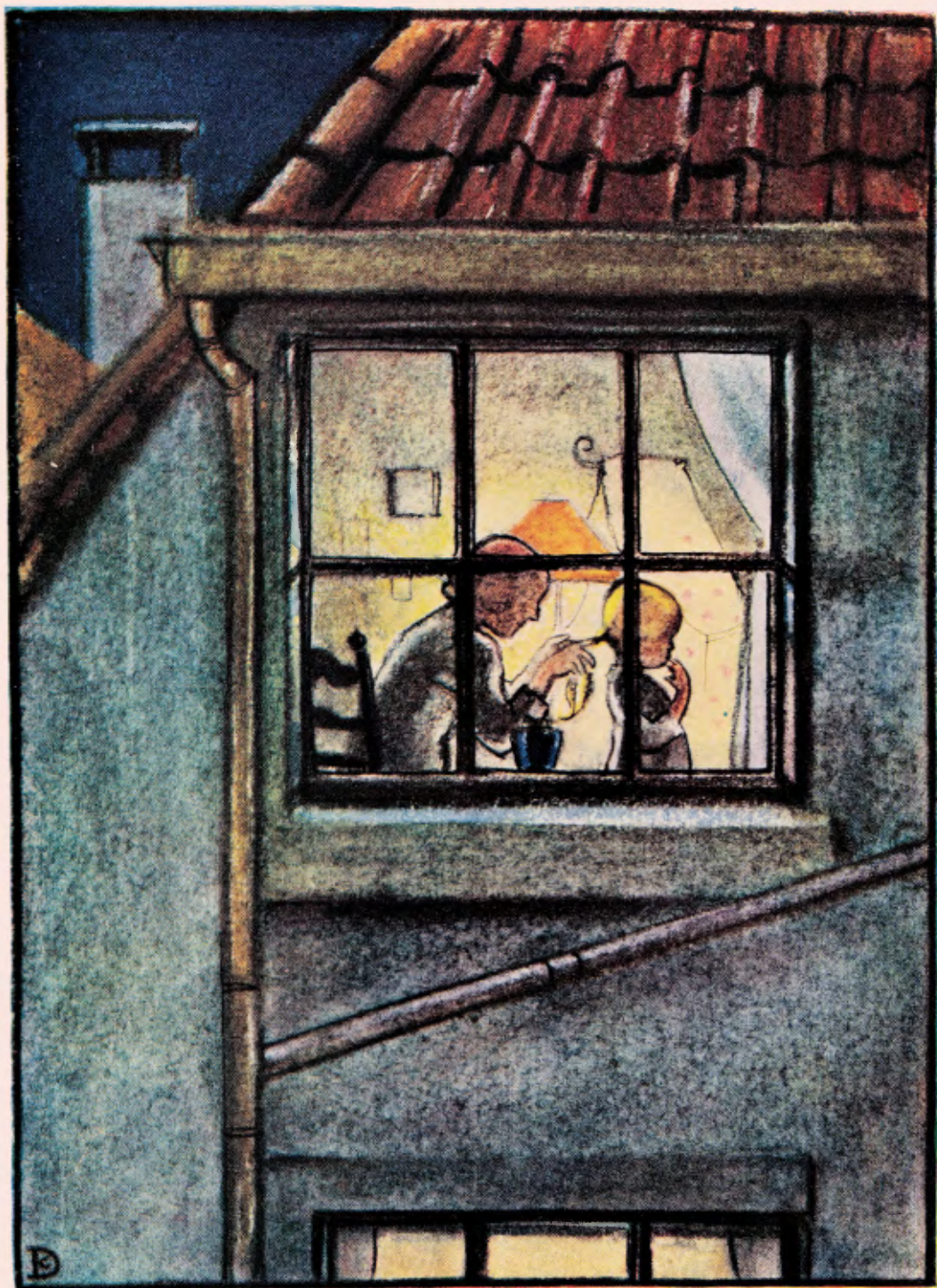
„Jullie huisbeesten hebben anders niets te klagen, hoor!” zei Piet de Musch brutaal. Maar wij moeten maar zien, hoe we er komen. Wat zeg jij, Gerrit?”

„Och, wat zal ik je zeggen,” kraste Gerrit de Kraai met zijn schorre stem. „De winter is nu eenmaal een moeilijke tijd. Maar je kunt ook wel eens te hard mopperen. Ik ben al blij, als ik m'n kostje maar zoo'n beetje ophaal. Met 't voorjaar komt er weer een betere tijd.”

En als een oud wijs ventje knikte hij met zijn grooten, zwarten kop.

„Dat vind ik ook,” zei Pluisje. „Er is altijd wel iets, waar je blij om kunt zijn. Als ik denk aan al die arme broertjes en zusjes van me, daarbuiten in de duinen, waarvan er nu zooveel worden doodgeschoten en opgegeten, dan ben ik maar weer blij, dat ik hier veilig in een hoekje zit.”

„Juist,” zei Jan de Merel, „zoo denk ik er ook over. Ik ben tenminste maar dank-

baar, dat ik een beschut plekje kan opzoeken als 't me te bar wordt en niet, zooals Kuuk de Haan almaar daar boven op den Kerktoren moet blijven staan. Want dat lijkt me nu toch een vervelend en koud karweitje."

„Ik hield 't geen kwartier vol," bibberde Vlekkie en van 't idee alleen gingen zijn haren overeind staan. „Ik ben dan maar blij met m'n fijne mandje met een kus-sentje en een dekentje, en náást de kachel!"

„Je hoeft Kuuk anders niet te beklagen," kraste Gerrit weer, „want die heeft 't best naar zijn zin. Jullie merels en musschen vliegen niet zoo hoog, maar ik maak elken dag een praatje met hem en vanmiddag zei hij me nog, dat hij 't een fijn leventje vindt, zoo hoog in de lucht. Alles kan hij zien en alles kan hij hooren. En hij is wat in zijn schik met 't blinkende gouden jasje, dat ze hem aangetrokken hebben."

„Hebben jullie 't over mij?" klonk een stem uit de lucht. Ja, dat was Kuuk; in het heldere maanlicht blonk hij als goud. „Jullie bent zeker jaloersch van mijn plekje. Je moest eens weten, wat ik hier allemaal hoor en zie."

„Wat zie je dan en wat hoor je dan?" vroeg Piet de Musch, nieuwsgierig als altijd.

„Wat ik zie? Een witte, witte wereld als een sprookje. En maanlicht, dat blinkt op de slooten en de rivieren. En ik zie al de dieren van den nacht: het fijne vlugge muisje en den donkeren rat en de rappe vleermuis en den hond, die 't erf bewaakt. En ik hoor hun stemmen en de stemmen van de groote boomen hier beneden en van de blinkende golfjes en van de sterren. Want één uur in den Kerstnacht krijgen alle dieren en alle dingen een stem. Verstaan kan ik het niet allemaal, want het is teveel, teveel . . . Maar het gonst en het zoemt en het zingt alsof de lucht vol muziek is . . . Maar lang zal het niet meer duren, want haast is het uur voorbij. Onder me in den toren hoor ik de klok al gonzen . . .

Bim! Eén sloeg de torenklok.

Hanneke wreef haar oogen uit; op haar hoofdkussen scheen de zon. Het was ochtend het was allang dag en het was Kerstmis! Zij ging overeind zitten om naar buiten te kijken, maar wat stond daar op de tafel? Een klein Kerstboompje met zilveren sterren en kleurige bollen en vol met witte kaarsjes. Ze viel bijna uit bed, zoo'n haast had ze om er bij te komen. Een H van chocolade hing er in en een wit suikerpaard stond er naast.

Maar nu moest ze toch naar buiten kijken. Zie toch eens, daar lag alles dik onder de witte sneeuw en hoog in de blauwe lucht blonk Kuuk de Haan of hij van puur goud was! En opeens wist Hanneke het allemaal weer: Kuuk had gepraat vannacht en Jan de Merel ook en Gerrit en Piet . . . Waar waren ze nu? . . . Ze keek in de dakgoot en in de kale boomtakken. Maar ze zag ze niet.

„Hadden jullie zoo'n honger?" fluisterde ze. „Ik zal aanstonds, dadelijk brood strooien, hoor!" En Snor krijgt straks de helft van mijn koekje."

Ze keek op het bed, maar Snor en Vlekkie waren al weg.

Stil lagen Lijs en Lien naast mekaar en Pluisje zat nog in zijn hoekje. Hanneke knielde bij 't poppenledikant, dekte Lien toe en begon Lijs haar overtollige jurken uit te trekken. Maar ze had zooveel te denken, dat ze haast niet opschoot. Allemaal hadden ze gepraat vannacht en ze waren allemaal een beetje boos op haar geweest. Alleen Vlekkie had 't voor haar opgenomen. Maar Moeder zei altijd, dat Vlekkie een beetje dom was . . . Had ze dat nu alles maar gedroomd? Of konden de dieren en de dingen dan echt praten als 't Kerstnacht was? Ja, ze kónden praten, ze had 't immers zelf gehoord! Maar je hoorde 't niet met je gewone ooren . . .

En met Plusje, die zoo koud was, in haar armen bedacht Hanneke met een zuchtje van tevredenheid, dat nu alles heerlijk was: Kerstmis met sneeuw, het Kerstboompje, dat vanavond branden zou en dat je allerlei dingen hooren kon, prettige en mooie en wonderlijke dingen, waar je je gewone ooren niet voor noodig had.

DE EERSTE DOKTER VAN DE WERELD.

De allereerste dokter van de wereld was de Egyptenaar T-em-Hetep, die ongeveer 4500 jaar voor Christus leefde. De naam T-em-Hetep beduidt: „Drager van vrede”. Dat hij in hoog aanzien stond, bewijst wel zijn graf in de nabijheid van de pyramide van Pakkara bij Memphis, naast het graf van Koning Tehser. Na zijn dood werd I-em-Hetep als een godheid vereerd; men stichtte zelfs marmere zuilen ter eere van den „Beschermer der Menschheid”. Vele Egyptische ziekenhuizen zijn naar hem genoemd.

R. v. O.—v. D.

DE PADVINDER EN DE COTILLON

DOOR
JAN WAGENAAR.

Geill. door JAN LUTZ.

Kees Lugthart lag vóór de open haard in de Ridderzaal van Walenstein. Het groote hooge vertrek was in schemerduister gehuld, alleen op de wijde vuurplaat flikkerden een paar teere vlammetjes, die hij met den luchtstroom van z'n opgeblazen wangen trachtte te verhinderen uit te gaan.

Maar 't ging niet goed vanavond; eigenlijk ging er niets goed, de laatste dagen. Als Kees Lugthart de verpersoonlijking was van de padvinderij, die 'onder alle omstandigheden glimlacht en fluit,' dan was die padvinderij in het stadje Waalstonden niet veel bijzonders. Want Kees glimlachte niet, toen de vlammetjes langzaam uitdoofden; integendeel hij mompelde iets, dat heel veel op 'n leelijk woord leek.

Kees was anders met hart en ziel padvinder. Hij was patrouille-leider van de „Spechten,” de oudste patrouille der Waalstondensche Padvinders en Hopman Kolling vond hem 'n leider van 't bovenste plankje, al zou hij er zich wel voor wachten, dit den jongen zelf te laten blijken. Als er troepraad was, dan toonde de hopman zich altijd bereid, 'n opmerking of 'n advies van Kees ernstig op te nemen, want hij wist, dat de jongen „bij” was, en degelijk op de zaken inging.

Maar in den laatsten tijd ging 't Kees niet naar wensch. Thuis was hij knorrig en norsch, en op den laatsten troepravond had z'n vroolijke opgewekte lach niet geklonken. Kees wist in z'n gemoed eigenlijk, waardoor de verandering gekomen was, maar hij wilde 't zichzelf niet bekennen, laat staan erover spreken met iemand anders.

Z'n vuurtje was uitgegaan, en hij probeerde 't opnieuw. 't Stond 'm eigenlijk tegen meer dan één lucifer aan 'n vuur te besteden. Hoe vaak had hij 't buiten, zelfs tijdens storm en regen niet gedaan met 'n enkelen lucifer, en nu, in de beschutte zaal van het troephuis, moest hij twee lucifers besteden. En weer mompelde hij iets, dat gelukkig ongehoord in de stilte wegstierf.

De troep bezat in de ridderzaal van „Walenstein” 'n prachtig troephuis, dat iedere padvinder, die 't ooit zag, aan de Waalstonders benijdde. De eigenaar van het oude kasteel, 'n edelman van den ouden stempel, die door gebrek aan geld de oude burcht moest laten liggen voor wat hij was, had den hopman toestemming gegeven de ridder-

zaal voor de troepavonden te gebruiken, op voorwaarde dat alles zooveel mogelijk ontzien werd.

En hopman Kolling zorgde er niet alleen voor, dat geen schade werd aangebracht, maar ook, dat hier en daar nog wat hersteld en bijgewerkt werd. 'n Goede padvindingspatrouille herbergt allerlei talenten, en ook onder de „Spechten” was wel 'n knaap, die in staat was de kapotte kleine ruiten door nieuwe te vervangen, de muren opnieuw onder 'n laag witkalk te brengen en den kapotten vloer van 'n paar nieuwe delen te voorzien. Een ander had toestemming gevraagd en verkregen om 'n loodkabel te brengen van de bijgelegen boerewoning naar het kasteel en drie dagen van de zomer-vacantie waren de Spechten bezig geweest om aan de hooge zwart-geblakerde balken electrische lampjes aan te brengen, zoodat de zaal met 'n handomdraai geheel verlicht was. Geen gordijnen hingen voor de vensters, maar de zaal lag hoog in den ouden steenklomp, zoodat geen onbescheiden blik van buiten de bijeenkomst bespiedde, en de jongens voelden zich er thuis als in hun eigen woning.

Hier aan de eigengemaakte zware tafel schoven ze aan rondom den open haard. Dan werden plannen beraamd voor zwerf- en sluiptochten; dan werd 'n nieuweling ingewijd in de geheimen van paalsteek en touw-verkorting; dan werden geheugen-oefeningen gehouden en proeven afgelegd in bekwaamheid in 't binden en sjoeren.

Kees was gewoonlijk de eerste bij 'n troepavond, en als de koude daarbuiten 't noodzakelijk maakte, dan legde hij vast 't vuur aan, dat met z'n gloed de gezelligheid moest bevorderen.

Volgens de regelen der kunst had hij 'n kleine pyramide van dunne splinters gebouwd, maar hij had 't zeker te haastig gedaan, want de houtjes wilden geen voldoende vlam vatten, en waren ineéngestort nog vóór hij er dikkere stukken kon opleggen. Doch nu hij 't voor de tweede maal probeerde, steeg spoedig de gulden gloed omhoog naar den wijden schoorsteen en 'n derde leelijk woord was onnoodig. Toch werden z'n trekken niet vroolijker, toen hij de vlammen omhoog zag stijgen, en óók niet toen er stappen klonken op de oude eiken treden en 'n aantal jongens in khaki-costuum lachend en pratend binnenkwam. Ze riepen hem luidruchtig goeden avond toe en gingen hun stokken neerzetten in 't stokkenrek aan 't eind van de lange zaal. Eén draaide aan den schakelaar, waardoor het vertrek opeens geheel verlicht werd, en toen kwamen ze in 'n halven kring rondom het vuur staan, waarvoor Kees nog steeds gekniel lag.

„Kees, da's 'n vuurtje van niks” zei Piet Harmsen, „'t Is buiten verdraaid koud, en ik geloof, dat er sneeuw komt.”

Kees bromde wat, dat op 'n antwoord moest lijken en ging intusschen voort, gespleten houtblokjes op te stapelen. Weldra breidde de gloed zich uit, en begon het vuur een weldadige warmte af te stralen. Kees haalde 'n stoel en ging tegen den muur zitten, z'n voet op het ijzeren hekje, dat de plaat van de haard afsloot. De vlammen verlichtten z'n schrandere profiel, de gloed van 't vuur kleurde z'n blonden kuif, die verward over z'n voorhoofd hing, maar dat alles kon geen leven brengen in z'n blauwe oogen, die gemelijk in het vuur staarden.

Er kwamen méér jongens binnen, bij tweeën en drieën, zoodat ten slotte 'n vijftien-twintigtal knapen bijeen was. Maar Kees stoorde zich weinig aan hun opgewekt gesnap; hij bleef staren in de vlammen, en gaf slechts nu en dan kortaf antwoord, als er hem iets gevraagd werd.

„Kees, heb-je de pee in?” vroeg er één hartelijk, maar het wederwoord bleef den jongen bespaard, want de hopman kwam binnen. Allen stonden op en salueerden, en de troepavond nam 'n aanvang.

Automatisch deed Kees Lugthart mee; hij zorgde voor het breken van de vlag;

leidde z'n patrouille bij het bestudeeren van de kampregels, en bij de oefeningen in het maken van schragen. Toen kwam er sterrekunde onder leiding van den hopman, die gedeeltelijk aan tafel op 'n sterrekaart, en gedeeltelijk vóór het oude kasteel in de openlucht, de verschillende sterrebeelden aanwees. De hemel daarboven was nog onbewolkt, en de eeuwige sterren flikkerden in den glans van 'n winteravond, maar in 't Noordwesten troonde al 'n wolkbank, die wellicht straks de bewering van Piet Harmsen wáár zou maken.

Zoo ging de avond voorbij; de vlag werd gestreken en de padvinders keerden naar huis terug. Maar de hopman hield Kees Lugthart tegen, toen deze verdwijnen wilde, en vroeg hem nog even na te blijven. En terwijl de rappe voetstappen afdaalden langs de zware eiken traptreden, deed hopman Kolling het licht uit, zoodat alleen de gloed van het vuur 'n kleine ruimte rondom den haard verlichtte.

De hopman was onderwijzer in z'n burgerfunctie, en was 't met hart en ziel. Hij kende z'n jongens zoowel op de school als bij de padvinderij, en niet licht ontging hem iets, dat in z'n klas of in z'n troep het gemoed van de kinderen beroerde.

Hij haalde 'n sigaar uit z'n koker en zette zich rustig bij den haard. Kees Lugthart stond tegenover hem, niet wetend, wat de hopman met hem te bepraten zou hebben.

„Steek maar van wal”, zei de oudere man, wien men in z'n padvinderscostuum met de bloote kniëen en de korte mouwen z'n veertig jaren niet aanzag. „Vertel me maar, wat er aan de hand is. Misschien kunnen we 't samen opknappen.”

„D'r is niks aan de hand, hopman” zei Kees, maar de ander schudde z'n hoofd. „Klets” zei hij kalm. „Dat kun-je je grootje wijsmaken, maar mij niet. Hoor eens” liet hij erop volgen, „ik ben heelemaal niet van plan om achter geheimen te komen, en als je me vertelt, dat er moeilijkheden zijn die je mij niet mag opbiechten, dan leg ik me d'r onmiddellijk bij neer. Maar dat geloof ik niet. Je broer die in m'n klas zit, is dezelfde ondeugende snoeshaan, die hij altijd is, en als er zorgen thuis waren bijvoorbeeld, dan zou ik 't wel aan hem merken. Maar jij bent niet als anders, al in geen week. En we kennen mekaar te goed om dat maar kalm te laten loopen.

Vertel op, of wil-je liever net zoolang blijven mokken, totdat je nergens meer voor deugt?"

Kees Lugthart had in 't vuur staan staren, maar nu scheen hij tot een besluit gekomen te zijn.

„'t Is misschien ook maar beter, dat ik 't u vertel” zei hij, „want 't hindert me genoeg. Maar of u er iets aan doen kunt . . .” hij haalde z'n schouders op.

„Ga eerst zitten,” zei de hopman, „en biecht dan maar kalm op. Als ik er ook niets aan kan doen, is 't nog geen kind in 't water”.

„Ik heb een grap uitgehaald,” zei Kees langzaam, „en nu . . .”

„Nu is de bom naar de verkeerden kant gebarsten,” vulde de hopman aan. „Dat gebeurt meer in de wereld, niet alleen bij padvindens. Was 't op school?”

Kees Lugthart knikte. „'t Was verleden week Vrijdag; we hadden Fransch van den „Onderrok . . .”

„Wie is dat?” proestte de hopman 't uit.

Kees lachte even flauwtjes: „Dat 's m'nheer Neleman, de leeraar in Fransch; u kent 'm toch wel?”

De hopman knikte. „Maar hoe kom jullie aan zoo'n naam?” vroeg hij, terwijl hij nog van 't woord genoot.

„Hij kwam eens, toen 't koud was, al jaren geleden, op school met 'n zwarte trui onder z'n vest, en dat ding was zóó lang, dat 't over z'n broek hing. Van dien dag af heet hij „Onderrok” of ook wel „Cotillon” omdat-ie les in Fransch geeft.”

„Prachtig” zei de hopman. „Dat 's dus verklaard. Ik weet niet, waarom eigenlijk 'n leeraar op 'n H.B.S. altijd 'n bijnaam moet hebben. Doen ze dat op de lagere school óók? Ik heb zeker ook zoo'n mooi alias. Maar enfin, dat kan me niet schelen. Vertel-jij maar verder, wat er in de les van de „Onderrok” gebeurde.

„Nou, we hadden repetitie voor 't Kerst-rapport, en toen moesten we 'n verhaal vertalen over 'n bedelaar, die in de kou liep, en die honger had. Er stond, dat hij over z'n hemd 'n oude winterjas droeg. En toen heb ik . . .”

„Toen heb-jij zeker de brutaliteit gehad, om winterjas met „cotillon” te vertalen?”

Kees schudde 't hoofd. „Was 't maar waar,” zei hij, en aarzelde even.

„Ik zal 't u precies vertellen,” ging hij toen voort, „anders ziet u me voor nog gemeener an dan ik ben. D'r is met September 'n jongen in onze klas gekomen van 'n andere plaats. Z'n vader is tuinbaas op den „Halsterberg” aan den rijksweg, en hij fietst iederen dag door 't bosch heen en weer naar school. Hij is erg pedant, en bemoeit zich zoowat heelemaal niet met de andere jongens.”

„Nonsens,” bromde de hopman, „'t Zal wel aan jullie liggen; ik denk, dat jullie je niet met hem willen inlaten. Maar ga verder; daar kunnen we 't straks nog wel over hebben..”

„Nou, we zaten allemaal te werken, en toen hoor ik zoo 'n eindje achter me 'n voortdurend getik op de bank met 'n penhouder. Misschien was 't al 'n tijdje aan den gang, want opeens zei de leeraar: „Uitscheien met dat getik.” Toen hield 't even op, maar dadelijk begon 't weer. Ik keek stiekum even om, en toen zag ik, dat 't die nieuwe jongen was, Flip Waalder. Hij zat naar 't plafond te staren en tikte in gedachten maar steeds met z'n penhouder vóór zich. Onwillekeurig luisterde ik naar dat getik, want 't kwam me bekend voor, en toen bleek 't, dat die jongen aan 't seinen was in morse-schrift, zooals u ons ook met 'n stokje hebt geleerd.”

„En wat seinde hij?” vroeg de hopman met belangstelling.

„Ja, ik weet eigenlijk niet, of 't als 'n sein bedoeld was, maar z'n getik gaf maar steeds denzelfden regel: „Wat is winterjas?” „Wat is winterjas?” Ik geloof eigenlijk

dat hij 't meer in gedachten deed, en heelemaal geen antwoord op z'n vraag verwachtte."

„Ik begrijp 't al," zei hopman Kolling. „En je hoeft me verder niks meer te vertellen. Toen heb jij de prachtige gedachte gehad om terug te seinen, dat winterjas door „Cotillon" vertaald moet worden. Zoo is 't zeker gegaan?" En hij schoot om de malle geschiedenis in 'n hartelijken lach.

Kees lachte even mee, maar toen keek hij weer zuinig. „Ik vond 't in 't eerst óók leuk," zei hij „maar naderhand wou ik 't toch herstellen, want ik begreep wel, dat m'nheer Neleman woedend zou zijn. Ik wou dus seinen, dat 't fout was, maar zoodra ik begon, stond de leeraar naast me, en hij zei, dat-ie m'n repetitie verscheuren zou, als ik nog één keer op de bank tikte. Toen had ik geen kans meer."

„En hoe is 't verder gelopen?" vroeg de hopman, „want dat muisje heeft mischien nog wel 'n staartje gekregen."

't Scheen, dat Kees thans tot 't besluit gekomen was, om alles maar zoo gauw mogelijk te vertellen.

„M'nheer Neleman was woedend," begon hij, „Hij gaf Flip 'n gruwelijken uitbrander en 'n vier op z'n rapport. Toen heeft Flip mij buiten de schuld gegeven, en toen zei ik" er kwam 'n donkere blos op z'n jongensgezicht, „toen zei ik, dat 't niet waar was. Toen heeft hij me voor lafbek uitgescholden, en gezegd, dat de padvinders hier kerels van niks waren. En toen heb ik 'm een pak op z'n duvel gegeven."

De hopman was opgestaan en stapte voor het uitgaande vuur heen en weer. „Dat je eens 'n streek uithaalt" zei hij ernstig, „dat kan ik me best begrijpen, maar dat je niet den moed hebt ervoor uit te komen, vind ik gewoonweg misselijk. In de eerste plaats loog-je toen je hem 't verkeerde woord ingaf; in de tweede plaats loog-je om je eigen huid te dekken, en tot slot gebruik-je nog je meerdere kracht om 'n jongen, die volkomen gelijk had, af te ranselen. Hoor eens Kees, nooit had ik van 'n jongen uit mijn troep, en allerminst van jou, zoo iets verwacht!"

Kees zat met neergeslagen oogen en durfde z'n hopman niet aan te zien.

„Dus daarom" ging deze voort, „loop-je al 'n week lang rond met 'n gezicht als 'n oorwurm? Maar waarom ben-je in vredesnaam niet naar dien leeraar gegaan of naar den directeur? Dat was de manier geweest om de zaak in orde te maken. Want als ik 't goed begrijp, is die nieuwe jongen zelf te kordaat om te vertellen, dat 'n ander hem in de moeilijkheid gebracht heeft."

De jongen antwoordde niet, en hopman Kolling bleef vóór hem staan. „Nou, hoe komt 't, dat je de zaak niet hebt in orde gemaakt?"

„Ik dorst niet" zei Kees eindelijk. „Want dan kreeg ik natuurlijk 'n onvoldoende, en vader had me 'n nieuwe fiets beloofd, als m'n rapport goed was . . ."

Hopman Kolling had hem zwijsend bij z'n schouders genomen en bracht hem naar 'n hoek van 't vertrek, waar de padvinderswet op 'n groot vel teekenpapier was weergegeven. Hij draaide den schakelaar om, en ging naast hem staan.

„Kees" zei de hopman, en de jongen voelde, dat 't den leider ernst was, „Kees, je bent oud genoeg om te begrijpen, dat de geheele padvinders-beweging wel wat meer is dan 'n spel, dat gespeeld wordt om de spelenden prettig bezig te houden. En toch heb je blijkbaar nog nooit gesnapt dat de diepere ondergrond, die er achter al dit spelen ligt, de verwezenlijking van de padvinderswet in het gemoed van de jongens moet zijn. Je hebt je in 't spel altijd onderscheiden door vaardigheid en vlugheid; je hebt je volledig gegeven aan 't spel, maar de padvinderswet heb-je blijkbaar nooit geleerd. Ik wil niet beweren, dat je die zinnestjes niet uit je hoofd kunt opzeggen, maar 't is vrij wat moeilijker, zooals ze dat in 't Engelsch zeggen, om iets met je gemoed dan met je hoofd te leeren. Laten we nu eens 'n paar artikelen lezen, en dan

eens kijken, wat jij daar in je leven van gemaakt hebt. Daar is artikel 1: Op de eer van een padvinder kan men vertrouwen. Dan artikel 3: Het is plicht van een padvinder zich nuttig te maken en anderen te helpen. Nu artikel 4: Een padvinder is een vriend voor allen en wat daar verder volgt. En ten slotte artikel 5: Een padvinder is ridderlijk. Die vier artikelen heb je bij deze geschiedenis aan je laars gelapt. Een eereraad zou je eenvoudig het recht kunnen ontzeggen, om verder het verkennersinsigne te dragen, en als dat gebeurde, had-je niets dan je verdiende loon. Maar ik wil 't tot 'n dergelijken maatregel niet laten komen. Weet-je wat 't is, Kees? Die schoolmakker van jou had 't bij 't rechte eind. Je bent laf. Je hebt 'n grap uitgehaald, maar je bent niet bereid gebleken er de gevolgen van te dragen, hoe die ook zouden uitloopen. En dat is 'n groote fout voor 'n padvinder. Baden Powell spreekt van „fair play” en je zult voldoende Engelsch kennen, om de beteekenis van die term te begrijpen. Als je geklheid maakt, dan behoort je dat zóó te doen, dat niet 'n ander de droevige gevolgen van jouw grap komt te dragen. En nu wil ik je dit zeggen: Ik ben blij, dat je 't me verteld hebt, en ik ben nog 't meest verheugd over 't feit, dat je erzelf geen vrede mee hadt, en mij daardoor aanleiding gegeven hebt 't uit je te wurmen. Ik geloof, dat er nog genoeg van den padvinder in je schuilt om 't zaakje, hoe dan ook, weer in 't reine te brengen. Ik laat 't dus aan jou over om alles te regelen. Maar ik zou je één advies willen geven. Tracht in elk geval dien Flip voor de padvinderij te winnen. Dat hij seinen kan met 'n penhouder, is 'n bewijs van vaardigheid, en dat hij z'n mond heeft gehouden tegen leeraar en directeur is 'n bewijs van iets nog veel beters, namelijk van „fair play” van 't bovenste plankje. Zoo'n jongen hebben we noodig in onze gelederen. En nu opgeschoten. Over 'n week spreken we mekaar nader. Misschien, dat je dan de padvinderswet kent. Dag Kees.”

Kees salueerde, kreeg 'n stevige linkerhand, die de hopman wellicht wat krachtiger drukte dan anders, en verdween in de duisternis. De hopman bleef z'n sigaar uit-rooken bij het stervende vuur, om daarna ook in de duisternis naar huis te gaan.

De wintermorgen daagde langzaam. De voorspelling van Piet Harmsen was uitgekomen. Er lag 'n dikke laag sneeuw en van den hemel daalden nog steeds de mollige vlokken naar beneden. De lucht was zwaar bewolkt, zoodat het zonlicht er niet vermocht dóór te dringen.

Kees Lugthart keek op z'n horloge, en zag, dat 't acht uur was. Even schoot de mogelijkheid in z'n gedachten, dat hij naar school moest, maar dadelijk daarop kwam het heerlijke besef, dat 't vacantie was, en dat hij kon blijven liggen, zoolang als hij wilde.

Maar onmiddellijk kwamen andere gedachten dit besef verdringen. Er lag 'n taak vóór hem, 'n taak, die hem niet aanstond, en die hij toch moest vervullen, als hij van z'n vacantie wilde genieten. 't Was laat in den nacht geworden, vóór hij met z'n gedachten gereed was geweest, en precies had vastgesteld, hoe hij alles weer in orde zou maken.

Hij stond op, en maakte z'n toilet. Beneden hoorde hij z'n broer en z'n beide zusjes reeds praten. Die zaten blijkbaar aan 't ontbijt, maar moeder had hem laten slapen, zooals haar gewoonte was den eersten dag van 'n vacantie.

Toen hij beneden kwam was 't stil in huis. Z'n vader was blijkbaar al naar 't kantoor, de andere kinderen waren met de slee naar buiten en z'n moeder dribbelde van de kamer naar de keuken en terug.

„Morgen moe,” zei Kees, en 't bedrijvige vrouwtje schonk hem thee in, en porde hem aan gauw te eten.

„Je bent de laatste, Kees,” zei ze. „Morgen weer op tijd hóór. Je weet wel, langer dan één dag luieren kan niet.”

Kees knikte in gedachten; dronk z'n thee en at 'n paar boterhammen, vol van 't geen vóór hem lag. Hij was gauw klaar, en stond op. „k Ga naar buiten, moe,” zei hij, en zette z'n muts op.

„'n Jas aan, Kees,” zei z'n moeder. „Die sneeuw is koud. En je ziet er de laatste dagen niet zoo goed uit. Heb-je wat? Ben-je niet lekker?”

Ze had z'n gezicht in haar handen genomen, en hij sloeg even 'n blik in de blauwe, lieve oogen, die de kinderen steeds ongemerkt gadesloeg, zoodat aan de zorgzame moeder niet veel ontging.

„Ik mankeer niks moeder,” zei Kees. „Maak u maar geen zorgen. Nou, ik smeer 'm,” en hij was verdwenen.

't Was negen uur op de kerkklok, en Kees overwoog, of 't niet te vroeg was, om bij meneer Neleman aan te komen. Hij liep de Breedstraat af, stak de brug over, waaronder het water verstart lag door de koude, en bedekt met 'n glinsterend witte laag; hij liep den langen singel af en kwam zoo in het villaparkje, dat aan den buitenkant van 't stadje gebouwd was. 't Was bijna half tien, toen hij voor het huis van den Franschen leeraar stond, half hopennd dat deze met de Kerstmis maar de stad verlaten had, zoodat hij althans eenigszins uitstel van executie kreeg.

Hij had 't gevoel alsof hij aan de deur van 'n tandarts stond, en toen het meisje hem op z'n vraag mededeelde dat meneer te spreken was, en hem vroeg of hij even in 't spreekkamertje wilde gaan, herinnerde hij zich, met hoeveel bange voor gevoelens hij 'n half jaar geleden 'n kiestrekkerij had tegemoet gezien. Maar toen was 't meegefallen; misschien was 't nu ook minder erg dan hij zich had voorgesteld.

Hij hoorde stappen in de gang; de deur ging open en meneer Neleman trad binnen. „Zoo Lughart, ben-jij 't?” vroeg hij opgewekt. „Wou-je nog wat weten voor de vacantie? Misschien wat werken in de lange avonden? Je komt net op tijd, want om twaalf uur ga ik de stad uit.”

Even gleed de gedachte door Kees' brein: „Was ik dan vanmiddag maar gegaan!” maar tegelijk besepte hij, dat 't zóó beter was.

„Ik wou u wat vertellen,” begon hij 'n beetje haperend „over Flip Waalder . . .” maar meneer Neleman viel hem in de rede.

„Geen geklik hóór,” zei hij. „Ik heb geen aanbengers noodig.”

Kees voelde 't bloed naar z'n hoofd stijgen, maar tegelijk kwam de moed boven om maar zoo gauw mogelijk alles te openbaren.

„Als ik kom klikken m'nheer,” zei hij, „dan is 't over mezelf. Ik heb iets gedaan, waarvan Flip de schuld heeft gekregen, en dat wou ik u even vertellen.”

'n Oogenblik keek de leeraar verrast. Dat was 'm nog niet vaak overkomen, dat jongens zichzelf kwamen aanklagen. Hij keek Kees aan, en deze ontmoette z'n blik met 'n ernst, die meneer Neleman ervan overtuigde, dat hij wist wat hij zeide.

„Ga daar zitten,” zeide leeraar, „en vertel me dan maar, wat je op je gemoed hebt.”

'n Beetje hortend en stootend kwam 't verhaal eruit, en Kees zag niet, dat er 'n ongeloovig lachje om den mond van den leeraar speelde, terwijl hij met neergeslagen oogen de geschiedenis van de „cotillon” vertelde.

„Zóó, zóó” zei meneer Neleman 'n beetje spottend, toen 't verhaal uit was. „Dat heb-jullie keurig verzonnen samen. En nu wilde je zeker, dat Flipje 'n mooi cijfer op z'n rapport kreeg, en jij 'n pluimpje voor je eerlijkheid, zooals Jantje die pruimpjes had zien hangen?”

Eerst was Kees verbaasd geweest, maar nu werd hij opeens spinnijdig. Daar had hij zich nu uitgesloofd en opgebiecht, en nu werd hij niet geloofd!

„Als u me niet gelooven wilt,” zei hij, en met 'n ruk stond hij op, „dan ga ik naar den directeur. Die zal me dan wel gelooven, want hij weet, dat ik . . .”

Hij wilde zich op z'n padvinderswaardigheid beroepen, maar tegelijk rees het besef in hem op, dat hij in dit geval zeker niet trotsch behoefde te zijn op 't feit, dat hij tot de Spechten-patrouille behoorde.

De leeraar had zeker begrepen, dat hij verkeerd getast had, en hield hem bij 'n schouder vast.

„Loop niet weg,” zei hij. „De directeur is trouwens uit de stad, zoodat je een vergeefsche wandeling zou maken. Ik geloof werkelijk, dat 't je ernst is, en dat m'n veronderstelling over 'n samen opgemaakt smoesje onjuist is. Maar hoe komt 't dan, dat je nu alles komt vertellen, terwijl je eerst je kameraad erin hebt laten loopen?”

„Omdat ik padvinder ben,” zei Kees, en hij voelde, dat hij thans terecht 'n beroep op z'n functie kon doen. „Gisteravond heb ik 't den hopman verteld, en die heeft me gezegd, dat ik 't allemaal moest opbiechten. Eigenlijk wist ik dat allang, maar ik had er niet den moed toe.”

„Ik ben blij, dat je 't me verteld hebt,” zei de leeraar. „Als de vakantie om is, zal ik 't den directeur laten weten, want hij is op de hoogte van de geschiedenis. Als je Flip spreekt, kun je hem alvast vertellen, dat ik dien vier op z'n rapport als 'n vijf beschouw. Maar hij moet hard werden, want ook overigens was 't niet schitterend. Eigenlijk had-jij 'n onvoldoende verdiend, maar je werk was goed, zoodat daar niets van komen kon, al moesten de cijfers nog gegeven worden. En ik ben dankbaar, dat de padvinderij ook andere dingen leert dan soldaatje-spielen.”

„'t Is heelemaal geen soldaatje-spielen!” riep Kees, want als de „beweging” werd aangetast, dan kwam z'n gemoed in opstand. „U heeft al net zulke ideeën, als zooveel andere menschen erop na houden over de padvinderij. Ik kan u vertellen . . .”

„Dat hoor ik dan na de vakantie wel,” zei de leeraar. „Ik moet nog koffers pakken, en m'n reis gaat in dit geval vóór. Maar ik ben bereid je verdediging van de padvinderij te hooren als er eens gelegenheid voor is. Dag Lughart, plezierige vakantie verder.”

Kees stond al gauw op straat, wel honderd pond lichter dan toen hij aanschelde. Maar nog was slechts de helft van z'n taak verricht. Wellicht zou 't tweede bezoek niet zoo gemakkelijk afloopen.

Hij keek weer op de klok; 't was kwart over tien; kon hij nog vóór koffiedrinken naar Flip Waalders? 't Was drie kwartier loopen door 't bosch, dus anderhalf uur heen en terug; z'n moeder zou vast niet willen hebben, dat hij de fiets nam, want

't sneeuwde nog en de boschwegen waren bij dat weer slecht begaanbaar. Dus dan maar wachten tot den middag . . .

Onder de koffie was hij afwezig met z'n gedachten. Z'n moeder merkte het en keek hem soms oplettend aan. Zou die jongen iets hebben? Maar even later zat hij vroolijk te lachen, toen z'n broer hem van 'n slee-avontuur vertelde. Je kon nooit achter zoo'n jongen komen . . .

Onmiddellijk na den maaltijd ging Kees op weg. De sneeuw had opgehouden en de lucht werd helder. Kees zag vrinden in 't park, die hem wenkten en toeschreeuwden, maar hij trok zich van hun uitnoodigingen niets aan, en repte zich 't stadje uit. Spoedig was hij op den Halsterschen weg, waar de sneeuw vastgepakt lag door de wielen van auto's en vrachtwagens, maar straks sloeg hij opzij af, den smallen boschweg in, die slechts door enkele vroege wandelaars betreden was. Overal om hem heen lag de sneeuw; de breeduitstaande takken van de sparren hingen neer onder het gewicht van den blanken last, en langs de paden was de sneeuw doorploegd van de fijne sporen der vogels, die er gesnuffeld hadden. Kees had er schik in, om voor zichzelf te bepalen, welke vogels er geloopt hadden, en hij kwam tot de conclusie, dat 't lijsters en houtduiven geweest waren. 'n Eind verder vloog er 'n konijn over den weg, en spoedig ontdekte hij 'n plekje in 't bosch, waar 'n aantal van die vlugge knaagdieren rondgehuppeld had. Dit alles kortte den weg en vóór 't half drie was, zag hij de tuinbaaswoning van den huize Halsterberg in de verte tusschen de boomen schemeren.

Kees aarzelde even vóór hij verder ging. Hij had bij zichzelf al 'n inleiding van 'n gesprek geprepareerd, maar toen hij bij de woning gekomen was, wist hij er niets meer van. 't Bleek trouwens onnoodig te zijn, want Flip was niet thuis. Hij was 'n boodschap doen naar 't naburige Stapeldam, en Flip's moeder verzekerde den jongen, dat 't nog wel 'n uur kon duren, eer haar zoon thuis was. Kees keek 'n beetje op z'n neus. 't Was eenerzijds 'n verlichting, maar anderzijds toch 'n tegenvaller. Nu zou hij nog 'n dag met 'n bezwaard gemoed rondloopen. De hopman had hem op 'n keer verteld, dat in verschillende Engelsche scholen den jongens geleerd werd, altijd de moeilijkste taak 't eerst te verrichten, en Kees besepte thans de waarde van 'n dergelijk advies. Hij had 't meest opgezien tegen de bekentenis tegenover Flip, en had daarom verkozen 't eerst naar meneer Neleman te gaan. Had hij 's morgens Flip

maar opgezocht, dan was die bespreking thans achter den rug geweest. Maar hij had geen zin, nog 'n dag langer met de kwestie voort te tobben, en dus koos hij na eenig beraad den weg naar Stapeldam, in de hoop Flip onderweg tegen te komen.

Flip's moeder had hem het boschpad gewezen, dat den kortsten weg naar 't dorp vormde, en Kees stapte er dapper op los. Weldra was hij zoóver 't bosch ingedrongen, dat slechts 'n enkel voetspoor vóór hem uitging: 't voetspoor van 'n jongen van z'n eigen leeftijd. Hij zag den afdruk van 'n gummihak in de sneeuw, en z'n padvindershart gaf 'n extra-klop van genoegen, want nu kon hij het spoor volgen tot aan Stapeldam toe. Flip had blijkbaar langzaam geloopt, want de voetsporen stonden dicht bij elkaar, en de hak was telkens geheel afgedrukt.

'n Half uur lang ging het zoo voort; toen voegde zich 't pad bij 'n meer betreden weg, en 't viel minder gemakkelijk het spoor te herkennen. Maar nu en dan zag Kees toch nog hetzelfde figuurtje in de harde sneeuw, en hij wist, dat hij nog steeds op den goeden weg was. Opeens echter meende hij te zien, dat 't spoor den anderen kant uitwees. Hij bekeek 't eens precies, volgde den weg 'n honderd schreden verder, en vond toen weer 'n afdruk in de richting vanwaar hij gekomen was. Zou Flip al teruggekeerd zijn? Maar dan had hij hem toch moeten ontmoeten! Wellicht was 'n andere jongen met dezelfde gummihakken in die richting gegaan? Hij twijfelde nog even, maar toen hij zag, dat hij slechts 'n paar honderd schreden van het dorp verwijderd was, besloot hij eerst zekerheid te vinden. Flip's moeder had hem verteld, dat de jongen in den klompenwinkel van Wolters moest zijn, en Kees wist dien wel te vinden. En daar kreeg hij 'n bevestiging van z'n vermoeden. Flip was er inderdaad geweest, maar al 'n half uur geleden was hij naar huis teruggegaan! De juffrouw had duidelijk gezien, dat Flip den kant naar den Halsterberg was ingeslagen.

'n Oogenblik dacht Kees erover den kortsten weg naar huis te nemen, maar bij nader inzien besloot hij z'n schoolmakker te volgen. De weg langs de tuinbaaswoning was niet veel óm; als hij vlug doorstapte kon hij nog wel vóór donker in 't stadje zijn. Hij zette den pas erin, en snelde langs den straatweg terug tot aan het punt, waar hij voor 't eerst de teruggaande voetstappen had opgemerkt. Hij vond weer de afdrucken van den gummihak, nu eens duidelijker dan bijna verdwenen onder andere voetstappen. Flip had blijkbaar verkozen den Rijksweg terug te wandelen, omdat deze hem ook bij de tuinmanswoning moest brengen.

Kees was thans vastbesloten zoo gauw mogelijk de zaak achter den rug te hebben, en zette 't op een loopen. Hij lette niet meer op 't spoor, maar snelde den weg af. Nu en dan stapte hij even, en dan ging 't weer in looppas verder. Z'n training als padvinder kwam hem hier te stade. De helft van den weg was reeds achter den rug, toen 't hem inviel nog eens naar 't spoor te zien. Maar hij vond 't niet; 't was of Flip plotseling in de lucht was opgenomen. Kees zocht den weg af over 'n afstand van 'n vijftig meter, maar geen hak-afdruk vertoonde zich meer. Was Flip dan misschien op 'n wagen gestapt? Er liepen verschillende karresporen in de richting van den Halsterberg . . .

Maar Kees wilde zekerheid hebben. Als Flip inderdaad op 'n wagen geklommen was, dan moest hij er iets van kunnen ontdekken: 'n voetstap dwars over den weg bijvoorbeeld. Hij rende terug, half gebukt over het pad. Vijf minuten vergingen; ha, daar was 't spoor weer. Nu 't weer volgen in de richting van den tuinmanswoning. 't Was maar 'n meter of tien verder, toen hij duidelijk zag, hoe de jongen opzij was afgegaan 'n smal pad in, dat leidde naar de bosschen, die achter 't kasteel lagen. Stom van 'm, dat ie dàt niet opgemerkt had. 'n Padvinder moest zich zoiets niet laten ontgaan, ook al liep hij op 'n drafje!

Het spoor was thans duidelijk zichtbaar, want 't was de eenige voetafdruk op het weggetje. Weer zette Kees de sokken erin, maar 't liep reeds tegen vieren en de korte winterdag ging langzamerhand over in schemer. Doch zelfs bij het onzekere licht onder de dennen kon Kees zien, dat z'n voorganger ook sneller was gaan lopen. Hakafdrukken waren slechts nu en dan te zien, want Flip had blijkbaar op 'n drafje geloopt, zoodat alleen de zolen in de sneeuw gedrukt stonden, soms met 'n langen uithaal als de jongen 'n eind gegleden had. Waarom zou Flip zoo'n omweg gemaakt hebben?

Opeens zag Kees het doel van den tocht. Vóór hem lag 'n lange helling en daarop

was in de sneeuw 'n glijbaan gemaakt. Die oolijkerd! Hij was 't bosch ingegaan, om eens op z'n eentje van 'n kostelijke baan te genieten. Maar Kees was ook niet afkeerig van 'n dergelijk vermaak, en met 'n forschen aanloop schoot hij naar beneden. Wel vijftig meter gleed hij voort. 's Jongens dat was 'n baan; nog 'n keer naar boven en dan verder, want van Flip was niets meer te zien; die zat zeker al hoog en droog bij z'n moeder. Doch vóór Kees de helling weer beklom keek hij eens rond, en daar zag hij in den aangroeienden schemer 'n donker pakje op den grond liggen. Hij ging erheen, en vond twee

mansklompen, nog met 'n touwtje aan elkaar gebonden. Zoo'n uilskuiken; die had bij de glijpartij z'n boodschap vergeten en was zonder klompen naar huis gegaan. Daar zou wat voor hem opzitten, want die tuinbazin leek niet erg malsch! Kees grinnikte in zichzelf, maar onmiddellijk kwam er 'n ernstiger trek op z'n gezicht. Kon er geen andere oorzaak zijn? 't Was eenzaam hier in 't bosch, en je hoorde soms griezelige dingen. Was er laatst niet nog 'n jongen aangerand, ergens op de Veluwe?

Kees keek schuw om zich heen, en trachtte zich te vermennen. Hij was toch geen schootkind meer! Hij raapte de klompen op, en zag toen, dat daar vlakbij de sneeuw was platgedrukt, alsof er iemand op den grond gelegen had. Flip was zeker gevallen. Maar waar was hij heengegaan?

De jongen bukte zich en zocht den grond af. Hij ontdekte afdrukken van handen,

en 'n breede streep door de sneeuw, alsof iemand zich voortgesleept had. Zou Flip zich misschien ernstig bezeerd hebben? Hij vergat z'n griezelligheid en volgde het nieuwe spoor. Ver hoefde hij niet te gaan, want na 'n vijftigtal passen ontdekte hij 'n donkere figuur onder 'n den. „Flip” riep hij en snelde erheen. Maar er kwam geen antwoord. En vóór Kees begreep, wat er precies gebeurd was, stond hij bij het lichaam van z'n schoolmakker, dat half vóórover en half opzij uitgestrekt lag in de sneeuw. 't Was Flip, maar 'n bewusteloze Flip, die op z'n roepen geen antwoord kon geven.

'n Oogenblik was Kees radeloos. Hij liep eerst 'n eind in de richting van den Rijksweg met de bedoeling hulp te gaan halen; toen snelde hij weer terug naar den bewustelozen jongen, riep hem hard bij z'n naam, en wilde weer wegrennen, toen hij geen antwoord kreeg. Maar opeens was 't hem alsof hij de stem van den hopman hoorde: „'t Hoofd koel houden, vrinden; kalmte alleen kan je redden,” en tegelijkertijd besefte hij, dat hij eerst moest nadenken en dan handelen. Stel-je voor, dat Flip straks weer bij kennis kwam, en op z'n eentje probeerde om verder te gaan! Hij kon wel heelemaal verdwalen in zoo'n toestand, of opnieuw 'n ongeluk krijgen. In elk geval was 't gewenscht, eerst eens nauwkeurig te zien, hoe de toestand van den jongen was.

Hij knielde bij Flip neer, en trachtte na te gaan, of hij nog ademde. Maar daar was niet veel van te merken. Hij probeerde z'n pols te voelen, maar ook daarvan was niets te bespeuren. Ten slotte leek 't hem 't best, 't gezicht van z'n schoolmakker maar met sneeuw te wasschen en hem bij z'n naam te roepen. Dat lukte! Er kwam wat beweging in den jongen, en ten slotte klonk er 'n gesteun uit z'n mond. Kees riep nog eens, en nog eens, en trachtte den jongen wat op te beuren, maar dadelijk gaf deze 'n schreeuw van pijn, en Kees begreep, dat hij 'm beter kon laten liggen. Wie weet, wat-ie mankeerde!

Flip had z'n positieven weer bij elkaar, maar 't was thans volslagen donker, zoodat hij niet kon zien, wie er bij hem was.

„Ik ben Kees,” zei de redder. „Kees Lugthart ben ik, je kent me toch wel? Hoe komt 't, dat je hier ligt? Wat mankeert eraan?”

„Ik geloof, dat ik m'n been gebroken heb,” zei Kees. „Ik ben daarginder gevallen bij 't glijden. Maar ik moet naar huis. Help me eens op.”

Hij probeerde zelf zich op te richten, maar blijkbaar werd de pijn 'm te machtig, want hij liet zich weer vallen.

„Ik zal naar je huis gaan,” zei Kees. „Dan komt je vader je straks wel halen,” maar opeens schrok hij, want Flip begon erbarmelijk te huilen.

„Laat me niet alleen!” riep hij. „Ik ben zoo bang! Wat moet er met me gebeuren, als ik hier alleen blijf liggen?”

Kees vond 't gek, dat de jongen zoo te keer ging, maar hij begreep al gauw, dat 't de hulpeloze toestand was, die den jongen z'n flinkheid ontnam. Maar tegelijk besefte hij, dat 't inderdaad beter was, bij den knaap te blijven. Als deze zoo angstig was, wie weet, wat hij niet zou beginnen, en dan met 'n gebroken been!

„Ik zal vuur aanleggen,” zei hij. „Dan word-je een beetje warm, en misschien zien de menschen 't wel vanaf den Rijksweg.”

Flip lag weer stil, maar steunde telkens en Kees begon dadelijk naar hout te snuffelen. In 't duister slaagde hij er niet zoo gauw in 't noodige droge hout te verzamelen, en 't was maar 'n armzalig stapeltje, dat hij bijeen kreeg. Met zijn handen maakte hij 'n klein plekje sneeuwvrij; hij spleet de takjes met z'n mes en bouwde 'n pyramide van splinters. Doch intusschen had hij z'n kalmte volkomen herkrepen en met den

eersten lucifer had hij 't hoopje aan 't branden. Weldra kon hij wat dikkere takjes opstapelen, en toen de vlammen den omtrek begonnen te verlichten, zag hij ook kans wat meer houtvoorraad op te doen.

Spoedig begon het vuur 'n weldadigen gloed uit te stralen, en bij het licht van de vlammen zag Kees thans ook het gezicht van z'n schoolmakker. Flip scheen ver-magerd en 't was hem aan te zien, dat hij pijn had. Kees trachtte het been te be-tasten, maar bij de minste aanraking gilte de jongen 't uit, zoodat Kees 't beter vond, hem naar rustig te laten liggen. Doch hij zag, hoe de jongen van koude rilde, en trok z'n jas uit om hem die over z'n schouders te leggen. Bovendien bouwde hij hij 't vuur wat uit naar den kant van den patient, en intusschen zon z'n brein op 'n middel om met de bewoonde wereld in contact te komen. Ze konden toch niet den ganschen nacht in 't bosch blijven, zonder eenige andere bescherming dan 'n open houtvuur!

Flip scheen even in te dommelen, en Kees wilde daarvan gebruik maken om weg te gaan, en den tuinbaas te halen. Maar ternauwernood had hij zich 'n paar stappen verwijderd, of er klonk al weer 'n klagende roep achter hem, en hij begreep, dat 't onmogelijk was. Hij kon zich niet voorstellen, hoe laat 't zou zijn, maar hij begreep toch, dat er al naar Flip gezocht moest worden, en dus kwam hij tot 't besluit, om zich maar op 'n langer verblijf bij den patient in te richten. Hij sleepte meer hout aan voor het vuur en sneed voor zichzelf wat dennetakken af om 'n droog zitje te hebben. Flip keek hem met wantrouwende blikken na, telkens als hij zich even ver-wijderde, en Kees trachtte door opgewekt gepraat den jongen 'n beetje af te leiden. Hij vernam nu, dat Flip, zooals hij reeds verondersteld had, bij 't glijden gevallen was, en toen geen kans had gezien, overeind te komen. Hij was toen, kruipend op één knie, 'n eind door het bosch gesukkeld, totdat hij eindelijk niet verder kon.

Kees vertelde hem, dat hij 'm gevolgd was naar Stapeldam en terug, maar over het doel van z'n komst sprak hij maar niet. Die kwestie kon beter tot later worden uitgesteld.

Zoo kroop de tijd verder, en Kees wist niet meer, of 't nog avond, dan wel reeds nacht was. Om den tijd te dooden en om maatregelen voor 't transport te nemen, sneed hij lange takken af, en begon die samen te binden tot 'n soort draagbaar. Tel-kens moest hij even ophouden om naar Flip te kijken, die weer in 'n halve verdooving was weggezonden. 't Was vinnig koud en Kees wist, dat daar 'n groot gevaar in schuilde voor den jongen. En dus wreef hij z'n slapen en polsen met sneeuw, riep hem telkens bij z'n naam, en trachtte hem aan de praat te houden.

Hij voelde zich zelf moe worden, en z'n opgewektheid verdween. Als Flip eens doodging, en als hij daarbij moest zitten, en niets kon doen om hem te redden! Zou zoo'n jongen met 'n gebroken been in die koude den nacht wel doorkomen? En hoe laat was 't wel? Misschien liep 't al tegen den morgen!

Terwijl hij zoo piekerde, horde hij opeens stemmen in de verte. Hij stond op, zag tusschen de boomen in de richting van de glijbaan 'n lichtje flikkeren, en met 'n luiden schreeuw rende hij de aankomers tegemoet. 'n Welbekende stem klonk hem tegen en hopman Kolling stond vóór hem. Kees vond 't in z'n verwarring heele-maal niet zonderling, en de hopman gaf hem ook geen uitleg.

„Waar is Flip?“ vroeg hij, en toen Kees hem met de hand naar het vuur wees, trad de hopman op den liggenden jongen toe. Achter hem aan traden twee mannen, waarvan blijkbaar één de vader van Flip was, want hij knielde dadelijk bij den knaap neer en wilde hem opbeuren.

Kees stond er onhandig bij, en eerst toen de hopman hem 'n uitlegging vroeg, kreeg hij z'n bezinning terug. Hij vertelde in korte bewoordingen, wat er ge-

beurd was, en hopman Kolling bekeek even z'n eigengemaakte draagbaar.

Na kort overleg werd Flip, die z'n bewustzijn weer heelemaal verloren had, op de baar gelegd; de tuinbaas en de andere man namen het toestel op, en de stoet trok naar den straatweg. Kees bleef even achter om op aanwijzing van den hopman het vuur te dooven en deze ging zelf de twee dragers vóór, om den weg met z'n electrische lantaarn te belichten.

Zoo bereikte het troepje den straatweg, waar Kees tot z'n verwondering het grootste deel van de Spechten-patrouille aantrof. 'n Paar jongens namen de draagbaar over, en Kees kreeg gelegenheid om den vader van Flip nog eens 't verhaal te doen. Hij hoorde nu ook, hoe z'n moeder ongerust was geworden over z'n lange uitblijven en z'n broer naar den hopman had gestuurd om dezen te vragen, waar Kees kon zijn. Hopman Kolling had 't vermoed, en met 'n paar leden van de Spechten-patrouille was hij naar Flip Waalder's woning getrokken. In gezelschap van Flip's vader en 'n tuinknecht was de troep door 't bosch getrokken, speurend in alle richtingen, totdat de hopman in de verte het vuur had ontdekt. En zoo waren de verloren schapen terecht gekomen, terwijl 't tot Kees' groote verwondering nog geen tien uur was.

Intusschen had de stoet het huis van den tuinbaas bereikt. De zieke werd binnen gebracht en de hopman nam op zich, den dokter te waarschuwen. Vóór elven was de troep in 't stadje terug; de dokter werd gewaarschuwd en den volgenden dag lag Flip in 't Ziekenhuis, waar z'n been gezet werd.

Flip had niet veel genoeg van de Kerst-vacantie, maar de Spechten zorgden, dat 't hem aan belangstelling niet ontbrak. Kees vond 'n gelegenheid om 't verhaal te vertellen, maar 't bleek wel, dat Flip op 't oogenblik te dankbaar was voor de ondervonden hulp en belangstelling om 't gepleegde bedrog zwaar op te nemen. En toen de patient na eenige weken met 'n stijf been over straat sukkelde, toen was er altijd één van de Spechten in z'n nabijheid om hem te helpen. En vóór de lente haar intrede deed, kon Flip 't khaki-pakje aanschieten, waarmee hij zich reeds in 't padvindergilde opgenomen voelde. En toen hij geïnstalleerd werd na z'n nieuwelingen-periode doorloopen te hebben, was er geen, die hem hartelijker gelukwenschte dan Kees Lugthart.

„In den nieuwen jaargang van ZONNESCHIJN — te beginnen met het Januari-nummer — zullen de avonturen van de Waalstondensche Padvindere uitvoerig verhaald worden. Wie dus voor de Spechten-patrouille, voor Kees Lugthart en z'n makkers, en voor hopman Kolling belangstelling heeft gekregen, die moet niet nalaten het vervolg-verhaal te lezen, dat zal vertellen, wat de padvindere in Waalstonden alzoó verricht en meegemaakt hebben.”

EEN TOCHT, DIE TIM NIET LICHT MEER VERGAT.

Bewerkt uit het Engelsch. Met ill. van JAN LUTZ.

Toen Tim Stowe twaalf jaar oud was, woonde hij in Minnesota. Dat ligt een heel eindje hier vandaan. Je moet het zoeken op de kaart van Noord-Amerika. 't Is een van de noordelijkste gedeelten van de Vereenigde Staten. 't Grenst aan Canada.

Wie was Tim Stowe?

Wel, een heel gewone jongen, zooals je bij honderden ontmoet in je leven. En het eenige wat ik je eigenlijk van hem vertellen kan is, dat hij een eigenschap had... of neen, liever: twee eigenschappen, die je veel bij die honderden jongens vinden zult. Hij was namelijk vaak ongehoorzaam... en eigenwijs! Daardoor beleefde hij op zekereren avond het avontuur, dat ik van plan ben jelui hier te vertellen.

Het was Tim streng verboden 's avonds in het donker schaatsen te gaan rijden. Nu, als iemand den heelen dag op schaatsen is geweest, zooals dat met Tim het geval was, is dat zo heel erg niet! Dan kan je 's avonds toch wel thuis blijven!

Maar Tim was dat niet met zijn ouders een en zei, dat het schaatsenrijden op een donkere baan wèl zoo prettig was als op een lichte. Nu zullen sommige menschen zeggen: „Daar is wel wat van aan! 't Is wel fantastisch!” — en anderen zullen zeggen: „Dat is allemaal maar gekkigheid! 't Is toch prettiger te zien, wààr je rijdt, dan zoo maar op goed geluk af over 't wisse en ongewisse heen te glijden...” Maar hoe 't ook zij, 't was Tim verboden, heel streng verboden zelfs!

Maar Tim dacht op een avond tegen schemerdonker: „Zooveel zin in schaatsenrijden als ik nu heb, heb ik geloof ik mijn leven lang nog niet gehad! Dus ik doe het!” En hij ging naar buiten en bond zijn schaatsen aan. Enkele minuten later zwierde hij

over het ijs, dat flauw verlicht werd door de maan. Hij bleef in het midden van de bevroren rivier, om de donkere schaduwen, die de boomen over de baan wierpen en het onsterke ijs langs de oevers te vermijden.

„Zoo kan 't niets geen kwaad,” dacht hij.

Het was een prachtige avond. De sterren flonkerden, de maan scheen helder, en het vroom stevig.

De denneboomen op den oever, waarvan de takken bedekt waren met glinsterend rijp, kraakten als de wind er door speelde. Hij had zoowat vijf mijlen gereden en vloog juist met den meesten spoed langs een klein boschje, met de gedachte: „Dit is de heerlijkste avond van mijn leven!” toen hij opeens een gekraak hoorde van takken. 't Was net een geluid alsof iets groots zich een weg baande door de struiken, — een eind verderop.

Dadelijk kwam de gedachte aan wolven bij Tim op en hij schrok verschrikkelijk.

Hij keek in de richting waar het geluid vandaan kwam, en wat hij zag deed zijn angst nog toenemen. Een zwarte schaduw sloop, al snuffelend, langs het ijs.

„Een wolf, — zie je wel?! 't Kan niet anders! Hemel, dat ik dàar niet aan gedacht heb!” . . .

Een oogenblik bleef Tim als versteend staan bij die gedachte. Toen, zooals wel meer het geval is in oogenblikken van groot gevaar, werkte zijn brein ongewoon helder en verzoon hij 't eenige, wat hem nog redding kon brengen, als 't er om ging een wolf te ontvluchten . . .

Hij had bij 't eerste gekraak al zijn vaart gestuit en zich bij 't uitkijken niet verroerd, — nu keerde hij zich zoo behoedzaam mogelijk om, in de hoop dat het beest hem nog niet had opgemerkt. Toen reed hij terug, telkens schichtige blikken achterom werpende naar de schaduw.

Het donkere dier aarzelde een oogenblik, dat was duidelijk te zien, — toen, o schrik! begon hij Tim te volgen.

Deze reed hoe langer hoe sneller. De angst gaf zijn schaatsen vleugels en Tim had een gewaarwording, alsof hij vloog langs het gladde ijs. De donkere schaduw hield ook het midden van de baan en volgde met groote sprongen. Toen Tim omkeek, zag hij duidelijk de glinsterende oogen, en eenmaal zelfs de tong, die uit den open bek hing.

Eenige malen liet het dier ook een luiden kef hooren, die Tim door merg en been ging, en door de ijle lucht hoorde hij ten laatste duidelijk een hijgende ademhaling. „O God, waarom ging ik ook op 't ijs?!” dacht hij, en voelde, dat de tranen, die begonnen te vloeien, op zijn wangen bevroren. Daar zag hij een lichtje in de verte; dat was zijn huis.

Hij wist, dat wolven maar zelden een dorp of een verlicht raam naderen en met vernieuwde krachten sloeg hij de schaatsen uit. Maar zijn idee ging niet op. Het beest blééf volgen en de volgende gedachte, die door zijn hoofd vloog was niet erg

hoopvol. „'t Is waar, als ze èrg hongerig zijn, storen ze er zich niet aan, en naderen ze een bewoond huis tòch!” . . .

Tim's tuin kwam uit aan de rivier. Hij zag nu van verre al, dat iemand een storm-lantaren had opgehangen in een boom, waarvan het schijnsel een extra witte plek op het ijs tooverde. Dat had zijn moeder zeker gedaan, toen ze hem miste.

Maar dichter en dichter kwam de hijgende schaduw en toen Tim den tuin bereikt had, was ze nog maar enkele tientallen meters achter hem.

De oever liep wat steil af en was bijna een jongenshoogte boven 't ijs. Toen Tim tegen dien oever op wou klimmen deden zijn schaatsen hem er af glijden en met een gesmoorde kreet om hulp plofte hij op 't ijs neer.

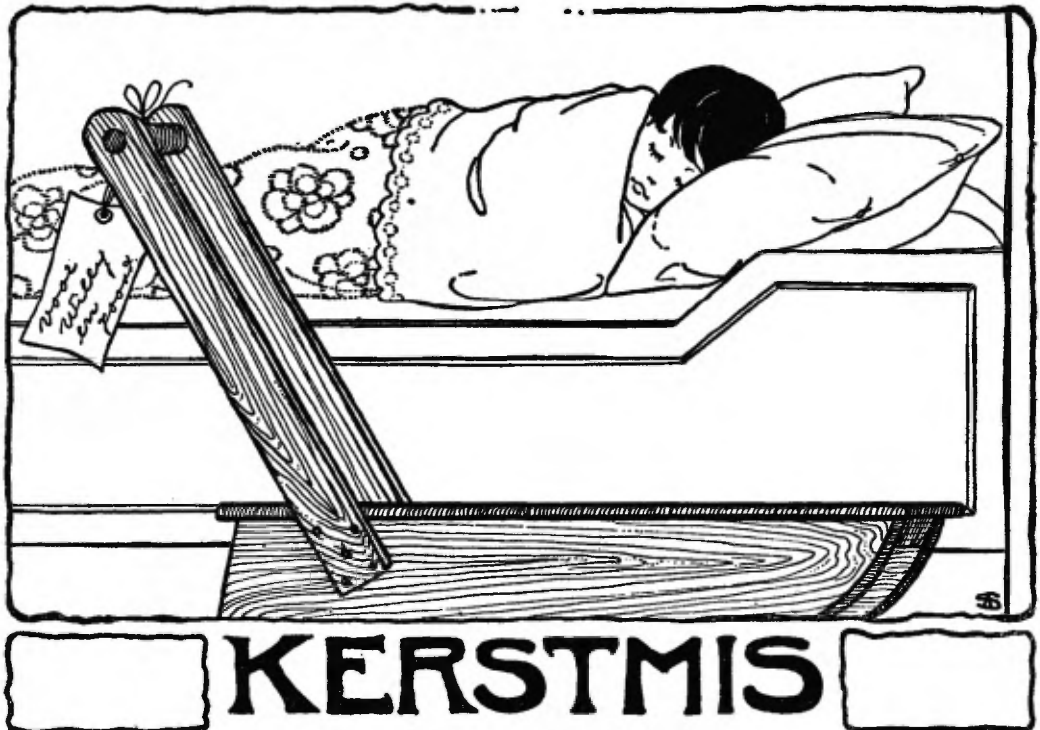
Een oogenblik verloor hij zijn bezinning. Hij zou achteraf niet kunnen zeggen of hij maar enkele seconden zoo gelegen had of vele minuten, maar toen hij de oogen opsloeg keek de donkere sterrenhemel op hem neer, en de zwarte schaduw likte hem wild in 't gezicht! . . .

Toen begreep Tim opeens alles. De „wolf” was buurmans groote New Foundlandsche hond, die al sinds dien ochtend vermist was.

De hond, die Tim gezien en herkend had, was hem vroolijk achterna gerend, en had alles zeker gehouden voor een lustigspel krijgertje in de maneschijn.

Langzaam stond Tim nu op, nog heelemaal van streek van de doorgestane angsten en den smak op 't ijs, die bovendien een schaats van hem gebroken had. Maar met een innig dankbaar gevoel in het hart, dat zijn avontuur geen ergere gevolgen had gehad, keerde hij langzaam, met gebogen hoofd, door den tuin naar huis terug.

KERSTMIS

door M. C. VAN OVEN—VAN DOORN.

met illustraties van SIJTJE AAFJES.

„Wie van jullie wil nog even een boodschap voor me doen, jongens?”

„Waar naar toe?” vraagt Joost voorzichtig.

„Naar Koelewijn; ik ben bang dat er met de Kerstdagen niet genoeg boter in huis zal zijn, en nu zou ik zoo graag willen dat jullie nog even een pond voor me ging halen.”

Joost trekt de wenkbrauwen hoog op. Naar Koelewijn; dat is bijna drie kwartier loopen over den straatweg, en dan nog drie kwartier terug. Heel veel zin heeft hij er niet in.

„Kom, jongen, heeft de vakantie je wat lui gemaakt?”

„Och nee moeder, maar 't is zoo'n eind.”

„Ik dacht juist dat een flinke wandeling jullie zou oprfrissen. 't Is al bijna half drie, en jullie hebt al den heelen middag in huis rondgehangen.”

Willy, ruim een jaar jonger dan zijn broertje, kijkt op uit zijn boek. Hij heeft den heelen morgen vader achterna geloopt, om hem te helpen in de bollenschuren, en vader heeft toen met den tuinman over „het boompje” gepraat. Als er zoo tegen Kerstmis over een boom gepraat wordt, moet je al heel dom zijn om niet te begrijpen wat voor een boom dat is, vindt Willy, en hij snapt heel goed dat moeder hen niet alleen naar de stad stuurt om boter te halen, maar ook om haar twee jongens een goed uurtje kwijt te zijn.

Willy geeft zijn broer een knipoogje; „Joost, kom maar mee. Mogen we de slee meenemen, moeder, en mogen we door het bosch gaan?”

„Ja zeker.”

Willy's boek klapt dicht, en hij loopt naar de gang om zijn jas aan te trekken.

„Denk er aan, de wollen dassen om en de ijsmutsen op!” roept moeder hem na, en zij herhaalt de boodschap bij Koelewijn nog even voor Joost. „Een pond boter, en hier is geld om te betalen.”

En moeder loopt nog even mee naar de gang en bij de open voordeur blijft ze de jongens staan nawuiven; dan gaat ze gauw naar binnen, want er is vanmiddag nog veel te doen.

Over 't besneeuwde tuinpad loopen de jongens naar 't schuurtje, waaruit ze samen de slee te voorschijn halen. Een mooie, nieuwe slee; de blinkende verf heeft door de sledetochties van de laatste dagen nog maar weinig geleden. Joost slaat het touw, dat in 't schuurtje aan een spijker hangt, over zijn schouder, om straks de slee te kunnen trekken. En dan duwen ze de slee het tuinhekje uit, en ze staan op den weg.

„Wie mag er 't eerst in?”

Hoog en helder klinkt Willy's stem door de stille winterlucht.

„Jij, want ik heb zulke koude voeten en dan kan ik ze eerst flink warm loopen.”

Dof klinken de voetstappen van Joost en snel glijdt de slee over den platgetrapten weg.

„Jongens, dat gaat er fijn doorheen!”

Joost matigt zijn vaart w t; hij is buiten adem. „Straks, in 't bosch, zal 't wel langzamer gaan, de sneeuw ligt er bijna een voet dik!”

„Toch prettiger om door 't bosch te gaan dan over den straatweg, vind je niet?”

„Natuurlijk. Leuk is 't, al dat wit om ons heen.”

Joost blijft even staan om rond te kijken.

„En dan dat flauwe winterzonnetje er op.” „Vooruit Willy, nu mag jij eens duwen.”

„Best.” En Willy trekt zijn ijsmuts nog wat verder over de ooren; in een slee zitten is nu eenmaal een tamelijk koud werkje.

Ze loopen nu langs den boschrand en in de verte zie je de stad, met donkere kerktorens in de grijze winterlucht.

Zoo nu en dan blijft Willy even staan, want zijn vingertoppen zijn zoo koud, hij moet telkens even in zijn handen blazen. Maar zijn wangen gloeien, en ook Joost heeft een kleur als een bellefleur.

„Kom kerel, schiet nu op; wil ik weer eens duwen?”

Nu slaan ze het boschpad in. Heelemaal licht en vrolijk is het bosch; dat komt door de late middagzon, die nog even tintelt op de witte sneeuw.

De sneeuwlaag is hier veel dikker en er hebben nog maar weinig menschen over geloopt. Het duurt niet lang of Joost begint het flink warm te krijgen.

„Houd het touw eens vast, Willy, dan zal ik trekken, misschien gaat het dan wat gemakkelijker.”

Maar 't blijft zwaar werk, en zoo nu en dan moeten de jongens samen trekken om de slede voort te krijgen.

„Krijg je 't warm, Joost?”

„Nou! 'k Zou best mijn jas willen uittrekken!”

„We zijn er haast,” zegt Willy, „'k hoor de tram al rijden, luister maar.”

Ja, daar klinkt in de verte de klingelende trambel, en nu dringen ook andere stadsgeluiden tot hen door. Nog een minuut of acht . . . en ze staan in den winkel van Koelewijn, die de boter voor ze inpakt en er een touwtje omknoopt met een groote lus. „Alsjeblieft jongheeren,” zegt Koelewijn, wiens wit jasje wel roze lijkt door het schijnsel van de rood-omkapte Kerstlampjes in zijn winkel. „Even snoepen?”

Als de jongens weer buiten staan, hebben ze ieder een kolossale ulevel in den mond, die het spreken bijna onmogelijk maakt. Zwijgend wordt de terugtocht aangevaard, en samen trekken ze de slee voort door de drukke winkelstraat, waar van de sneeuw niet veel meer is overgebleven dan een bruine modderpap. Op 't plein gaat het beter, daar is de sneeuw vastgevroren. Vlug gaat 't er overheen, totdat Willy uitglijdt en vrij hard op zijn knie terecht komt. Het doet pijn, en Willy koelt zijn boosheid op Joost, die met de slee nog even is doorgehield.

„Flauwe knul, houd dan toch even stil als je merkt dat ik val.”

„Ik merkte 't niet zoo gauw,” zegt Joost verontschuldigend; „heb je je pijn gedaan?”

„'t Gaat nogal,” zegt Willy, en hij wrijft even met zijn hand over zijn knie; „een beetje geschaafd denk ik.”

„Ga maar op de slee

zitten, dan zal ik wel duwen,” zegt Joost goedig, en even later zijn ze weer in 't bosch. 't Begint er al zoo'n beetje schemerig te worden. Effen grijs is de lucht, en zonneshijn is er heelemaal niet meer. Stil en donker en hoog staan de boomstammen op den witten grond.

„Als 't nog een beetje donkerder was, zou je hier best kunnen verdwalen,” zegt Willy geheimzinnig, „je kunt bijna niet zien waar het pad is.”

Hij weet zelf heel goed dat het onzin is. Het bosch is maar heel klein. En Joost en Willy, die in de stad op school gaan en iederen dag heen en weer stappen, kennen het boschpad zoo goed dat het bepaald een onmogelijkheid voor ze zou zijn om verkeerd te loopen. Maar het is wel leuk om er eens over te denken wat je zoudt doen als je eens écht verdwaalde.

Joost geeft geen antwoord. Hij begint moe te worden, want hij heeft de slee nu al zoo lang geduwd. En 't is net of hij hoe langer hoe langzamer vordert.

„Kom, duw jij nu maar weer eens,” zegt hij wat kregel, omdat Willy 't niet uit zichzelf aanbiedt.

Willy heeft er niet veel zin in; hij zit juist zoo gezellig over zijn verdwaalde reizigers te soezen. „Straks,” zegt hij.

„Kom, wees nu niet flauw, ik mag er toch even goed op zitten als jij zou ik denken, de slee is toch van ons samen.”

„Welnee, de slee is van mij,” plaagt Willy; „grootvader heeft hem mij toch met mijn verjaardag gestuurd.”

„Zeker, maar met de boodschap er bij dat het een cadeau voor ons samen was en dat het ook voor mijn verjaardag meetelde.”

„Juist meneertje, maar ik ben 11 November jarig geweest, dus mijn helft is van

mij, maar jij bent pas 20 Januari jarig, en jij krijgt jouw helft dus op 20 Januari."

Joost voelt zich driftig worden. Hij draait zich om en bukt zich, en voor hij 't weet heeft hij al een paar sneeuwballen in zijn hand om er Willy mee te gooien. En Willy springt uit de slee en gooit terug, hard lachend, omdat Joost zoo boos geworden is om zijn plagerij. Misschien zou Joost ook wel zijn gaan meelachen, maar opeens voelt hij iets hards tegen zijn oor.

„Dat is gemeen! Jij gooit met steenen!"

„Niewaar," zegt Willy, toch wat verschrikt door die booze uitval.

„Welwaar, en 't kan mij verder niks schelen en ik ga naar huis. Zie jij zelf maar hoe jij jouw slee thuis-krijgt, man!"

En Joost stopt allebei zijn handen in zijn zakken en loopt haastig verder, zonder naar Willy en de slee om te kijken.

Even blijft Willy be-teuterd staan; het is heusch zijn bedoeling niet geweest om met steenen te gooien; hij heeft zelf ook iets hards gevoeld, maar als hij ge-weten had dat het een steen was, dan zou hij er Joost heusch niet mee gegooid hebben!

Hij zucht eens, en dan volgt hij Joost, de slee achter zich aantrekkend. Wat is het toch verschrikkelijk vervelend om altijd te kibbelen en zoo gauw boos op elkaar te worden. Bijna geen dag gaat er voorbij of ze hebben ruzie met elkaar, en altijd om niets. Waarom wordt Joost ook zoo gauw driftig? En zijn knie, die hij daar straks heelemaal niet meer voelde, begint nu ook weer pijn te doen, en Joost laat hém maar alleen met die slee zeulen...

Joost kijkt niet om en stapt door. Hij hoort de slee over de sneeuw glijden, dicht bij, maar hij wil niet omkijken. Echt flauw is 't van Willy, zoo vroolijk zijn ze van-middag uitgegaan en altijd komt Willy met zijn flauw geplaag de stemming bederven. Hij wéét toch immers dat Joost nu eenmaal gauw boos wordt! Waarom begint hij dan altijd en eeuwig wéér?

Zwijgend loopen de twee broertjes voort, en 't lijkt wel of ze nu pas merken hoe stil het bosch is. Zacht kraakt de sneeuw waar ze loopen, maar verder is alles wit en stil, en een fijne sneeuwjacht dwarrelt voor hen uit.

Nu zijn ze 't bosch door, en ze loopen verder langs den boschrand, Joost links van het pad, met zijn handen in zijn zakken; rechts Willy, sjouwend met de slee.

Achter hen ligt de donkere stad met zijn flikkerende lichtjes, maar de jongens kijken er niet naar. Willy kijkt naar 't oor van Joost, dat gloeiend rood ziet, en Joost kijkt even om naar Willy, die telkens zijn knie wrijft.

Maar geen van beiden willen ze iets zeggen, en stil loopen ze verder tot ze eindelijk thuis zijn. Joost duwt tegen het tuinhokje, dat knarsend opengaat.

En nu zitten ze in de huiskamer, dicht bij de tafel, met vader en moeder; en ze kijken naar het Kerstboompje met de stralende kaarsenlichtjes en de kleurige versiersels tusschen de groene takken.

Allebei hebben ze een groot stuk tulband voor zich, en een kop warme melkchocolade, maar dit alles blijft onaangeroerd; ze kijken alleen naar het boompje, naar de zachtgele kaarsvlammetjes en de witte kerstmannetjes en de glinsterende sneeuwvogeltjes en de kristallen ijspegels.

En opeens gebeurt er iets wonderlijks; want terwijl Willy naar het Kerstboompje kijkt, is het juist alsof een van de kleine witte Kerstmannetjes uit de groene takken springt en hem op den schouder wipt, en hem in 't oor fluistert dat het toch het rechte niet geweest is, daarstraks, toen ze zoo boos terugkeerden door het sneeuwbosch. Dat het toch eigenlijk niet erg aardig was om niet uit de slee te willen, toen Joost hem al zoo lang geduwd had. Is het heusch zoo heel erg geweest met die knie, en was het erg grappig om zoo plagerig tegen Joost te zeggen dat de slee alleen van hém was, van Willy?

En ook Joost kijkt zóó lang naar de brandende kaarsjes dat het wel lijkt alsof al de lichtjes voor zijn oogen beginnen te flikkeren. En ook aan hém heeft het Kerstboompje iets te vertellen. Hij is nu immers bijna tien jaar, en nog altijd wordt hij dadelijk boos om de kleinste plagerij. Hoe dom toch! Als hij zich hier bij het Kerstboompje nu eens voornam om niet zoo gauw driftig te worden? Zou dat niet helpen? Het is toch immers niets voor Willy om met opzet een steen tegen Joost z'n oor te gooien? En toch heeft hij zijn broertje alleen de slee naar huis laten trekken, heel den langen weg over het sneeuwpad.

„Kom jongens, laat de chocolade niet koud worden en eet eens een stukje tulband!”

Ze schrikken allebei op, en Joost wrijft met zijn hand over zijn gloeiende ooren.

„Doet je oor nog pijn, Joost?” vraagt Willy.

„Nee hoor,” zegt Joost, „al lang niet meer. Voel jij je knie nog, Willy?”

„Nee.”

En de twee broertjes kijken elkaar aan en ze lachen.

